

SVB
(Studenten Vak Beweging)

AAN : BV

No. : 16242

Betr. : organisatie :--

aard : Tweede landelijke congres van de S.V.B. te Amsterdam.

ACDI 737299
Dupl.
DAT. 31 MAART 1964
Bijl.

Tweede landelijke congres van de S.V.B. te Amsterdam.

Vrijdag 28 en zaterdag 29-2-64 werd het tweede landelijke congres gehouden in Amsterdam, dat door ongeveer 130 personen werd bijgewoond, o.w. prof. HERINGA.

Van Perikles waren aanwezig o.a.:

De eerste dag werd het congres geleid door

, de tweede dag door Rudi v.d. VELDE

De avond werd ingeleid door de voorzitter van de NSR, die sprak over het maatschappelijk engagement van de student.

Het congres behandelde verder de statutenontwerpen. Over hoofdstuk 5 art. 10 kon men het niet eens worden over de instelling van een hoofdbestuur of een stelsel van gecombineerde vergaderingen. De discussie bleef op dit punt de hele avond "hangen". Omstreeks 24.00 u. besloot men een commissie te benoemen, die 's nachts hierin een oplossing moest brengen.

De volgende dag werden de verdere agendapunten behandeld, hetgeen vrij vlot verliep.

De mensen die tijdens het congres aan het woord kwamen waren tevens dezelfde, o.a.

en enige kopstukken uit de verschil-

lende afdelingen. Hierdoor werd het congres in feite gemaakt door een tiental personen.

In een gesprek met

vertelde deze

momenteel bezig te zijn met het organiseren van een protestactie tegen het niet toekennen van een suppletie aan de beursstudenten. Hiervoor zocht hij o.m. naar gegevens over de kosten van levensonderhoud in Nederland.

RAPPORT VAN B.O.

origineel
duplikaat

AAN BV
Nr. 17611

Betr.: organisatie
aard : Ledenverg. SVB afd. Amsterdam op 23-4-64

ACDI 743107
Dupl. /
DAT. 19 MEI 1964

Ledenvergadering S.V.B. afd. Amsterdam.

Donderdag 23-4-1964 werd in De kroon in Amsterdam een ledenvergadering gehouden van de S.V.B. afd. Amsterdam. Aanwezig waren ongeveer 45 personen o.w. 3 "Periklieten"

De ledenvergadering was bijeengeroepen, om een voorlopig huishoudelijk reglement, en het budget goed te keuren, alsmede om te komen tot et kiezen van een nieuw bestuur.

Het nieuwe bestuur ziet er als volgt uit:

In zijn afscheidsrede vertelde het één en ander over de S.V.B. in de toekomst. Hij zei, dat de S.V.B. zich meer met de studiezaken moet bemoeien. Reeds is men bezig om een handleiding voor eerstejaars samen te stellen. Bij het komende studiejaar gaat men experimenteren met faculteits groepen op de medische faculteit. Doel is om een beter gerichte studie te verkrijgen.

Hierna vertelde iets over de voorbereidende werkzaamheden voor de afvaardiging van de S.V.B. naar het Nat. Congres van de N.S.R., dat begin mei in Scheveningen wordt gehouden. Totaal zijn er 50 zetels voor de verschillende grondraden, waarvan de SVB er 14 in handen heeft, dus de overgrote meerderheid per fractie. De S.V.B. heeft een progressief programma voor dit congres dat o.m. verdedigd zal worden door Rudi v.d. VELDE en

In dit programma zijn o.m. de volgende punten opgenomen t.w. een collectieve ziekteverzekering voor alle studenten, moties betreffende een huurstop voor studenten, progressief studieloon etc.. De hele opzet van de SVB is om van de conservatieve NSR een vooruitstrevende NSR te maken. De kansen hiervoor liggen volgens vrij gunstig, omdat men op de steun kan rekenen van verschillende andere groeperingen.

Het secretariaat van de SVB fractie in de ASVA beruht bij

van de studiecommissie huisvesting heeft aan een SVB-lid die in de Casa Academia in Amsterdam woont verzocht, om de "duistere" achtergronden van de Stichting "Casa Academia" te onderzoeken. De SVB wil nagaan of het wellicht voordeliger voor het Rijk is om van de Casa een vast studentenhotel te maken, zonder toeristenexploitatie.

RAPPORT VAN B.O.

origineel
~~duplikaat~~

AAN: BV
No.: 18268

Betr.: organisatie:
aard: Ledenvergadering S.V.B.

CDI 745951	
Dupl.	
DAT.	3 JUNI 1964
Bijl.	

Ledenvergadering S.V.B.

Vrijdag 22-5-'64 vond in het S.V.B.-kantoor in de Roeterstraat in Amsterdam een bijeenkomst plaats van de S.V.B. afd. Amsterdam.

Hierbij waren slechts vijftien personen aanwezig o.w.:
en

Op deze vergadering werden de ontwerp-statuten besproken . E.e.a. in verband met het derde congres van de S.V.B. dat op 29-5-1964 in Utrecht of Nijmegen zal worden gehouden.

deelde de aanwezigen mede, dat Asd. de meeste progressieve afdeling is en alszodanig deze lijn moet verdedigen op het komende congres.

Sinds de nederlaag van de S.V.B. bij de N.S.R. zullen er uit de verschillende S.V.B.-afdelingen wellicht afgevaardigden zijn, die een gematigde koers willen volgen. "Hiertegen moet Amsterdam zich met hand en tand verzetten", aldus .

Coll.: ✓

Aan Zijne Excellentie de Minister
van Binnenlandse Zaken
te
's-GRAVENHAGE

De Studentenvakbeweging 756.983
(SVB).

23 sep. 1964

2

Hierbij heb ik de eer Uwe Excellentie een
rapport aan te bieden betreffende: De Studenten-
vakbeweging (SVB).

HET HOOFD VAN DE DIENST

Mr. J.S. Sinnighe Damsté

Behoort bij schrijven 756.983

Dit exemplaar bestaat uit 11 blz.

DE STUDENTENVAKBEWEGING (SVB)

S a m e n v a t t i n g

De Studentenvakbeweging (SVB), in de zomer van 1963 opgericht, is een organisatie, die de materiële belangen en de studie van alle Nederlandse studenten wil behartigen. Zij heeft afdelingen in de universiteits- en hogeschoolsteden. Het ledental bedraagt thans naar schatting 3500, d.w.z. dat ca 7 % van alle Nederlandse studenten lid is van de SVB. Haar invloed is evenwel veel groter. Bij de grondraadsverkiezingen voor de Nederlandse Studenten Raad (NSR), gehouden in de eerste helft van 1964, bracht 20 à 25 % van het aantal deelnemende studenten zijn stem uit op een SVB-candidaat.

Leden van de communistisch georiënteerde studentenvereniging "Perikles" hebben vrijwel vanaf het begin grote activiteit in en voor de SVB aan de dag gelegd, vooral in de afdeling Amsterdam. Daardoor zijn zij er in geslaagd vaste voet te verkrijgen in de bestuurscolleges.

Het in mei j.l. in Scheveningen gehouden congres van de Nederlandse Studenten Raad (NSR) betekende zowel voor de leiding van de SVB als voor die van "Perikles" een tegenslag. Een groep SVB-ers voelde er zelfs voor om naast de NSR een nieuwe nationale unie op te richten. Anderen stellen zich op het standpunt, dat de SVB gewoon door moet gaan haar activiteiten te ontwikkelen en zoveel mogelijk leden moet winnen.

Behoort bij schrijven 756.983

Dit exemplaar bestaat uit 11 blz.

DE STUDENTENVAKBEWEGING (SVB)

Inleiding

De Studentenvakbeweging, in 1963 opgericht, heeft zich ten doel gesteld, de materiële en intellectuele onafhankelijkheid van de student te bevorderen en te verdedigen. Voorts wil zij de studenten ertoe brengen actief deel te nemen aan de ontwikkeling van de maatschappij en daarvoor verantwoordelijkheid te dragen. Volgens haar program moeten het hoger onderwijs en de studentenvertegenwoordigingen "gedemocrati-seerd" worden. De integrale studiekostenvergoeding neemt in haar plannen een belangrijke plaats in. In voorkomende gevallen zal de SVB als pressiegroep optreden.

Voorgeschiedenis en oprichting

Het initiatief voor de oprichting van de studentenvakbeweging in Nederland is in Nijmegen ontstaan. Volgens _____, oud-voorzitter van de organisatie en één van de oprichters ervan, werd elke student in de Keizer Karelstad ertoe verplicht om naast het college- en inschrijfgeld nog f 40,- te betalen als contributie voor het studenten-corps. Deze f 40,- per student werd aan de bestaande gezelligheids-verenigingen gegeven, waarvan echter voornamelijk slechts de beter gesitueerden lid waren. Een aantal studenten kwam daartegen in het geweer.

Op 15 februari 1963 schreef _____ in het Nijmeegse Universi-teitsblad het eerste van een zestal artikelen over het wezen van een studentenvakbeweging. In een tweede artikel werden belangstellenden uitgenodigd zich op te geven voor een werkgroep, welke kort daarop door een tiental Nijmeegse studenten gevormd werd.

Eind maart 1963 zond deze groep een informatief stencil aan 500 adressen over het gehele land. Daarop werd belangstellend gereageerd door de Amsterdamse Werkstudenten Liga (WSL), de democratisch-socialis-tische studentenorganisatie "Politeia" en de communistisch georiënteerde studentenvereniging "Perikles". Als resultaat werd de werkgroep Amster-dam opgericht, weldra gevolgd door soortgelijke groepen in Utrecht,

Behoort bij schrijven 756.983

Dit exemplaar bestaat uit 11 blz.

- 3 -

Delft en Wageningen.

Diverse hoogleraren gaven blijk van hun belangstelling en be-
tuigden hun instemming met de plannen voor de Studentenvakbeweging.
Wellicht mede daarom besloten de initiatiefnemers om nog vóór het
eind van het academisch jaar tot oprichting daarvan over te gaan. Op
een eind mei gehouden ledenraadsvergadering van de Algemene Studenten
Vereniging Amsterdam (ASVA) betuigde een meerderheid zijn sympathie
met dit streven. Begin juni 1963 kwam het bericht, dat de Werkstudenten
Liga (WSL), die 800 leden telde, een fusie overwoog met de op te
richten Studentenvakbeweging. Deze zou dan het werk van de WSL over
kunnen nemen voor verbetering van de sociaal-maatschappelijke positie
van de student en democratisering van het studentenleven.

Voorstanders van de Studentenvakbeweging legden ook contacten
met studenten uit Leiden en Rotterdam.

Op 29 en 30 juni 1963 vond in Utrecht het oprichtingscongres van
de SVB plaats, dat door ca 100 personen werd bijgewoond. Op het open-
baar gedeelte sprak prof. dr. F.C. Heringa uit Groningen over de
sociale positie van de Nederlandse student. Tijdens besloten zittingen
werd een "Democratisch Manifest" opgesteld. Naast een uiteenzetting
van de doelstellingen wordt daarin een opsomming gegeven van de eisen
waarvoor de SVB actie wil voeren. De voornaamste daarvan zijn:

1. Verbetering van het stelsel van Rijksstudietoelagen (verhoging van
de maxima tot f 3500,-);
2. Democratisering binnen de universiteit;
3. Democratisering van de studentenvertegenwoordigingen;
4. Herziening van het subsidiebeleid der studenteneettafels;
5. Verbetering van de huisvesting;
6. Uitbreiding der sociale voorzieningen;
7. Reductie-systeem voor aankopen.

Op het congres werd voorts besloten om, vooruitlopend op een
fusie met de Werkstudenten Liga (WSL), het orgaan "Demokrater" van
deze organisatie, gezamenlijk voort te zetten. Het eerste nummer ver-
scheen op 16 oktober 1963 in een oplage van 10.000 exemplaren.

Behoort bij schrijven 756.983

Dit exemplaar bestaat uit 11 blz.

- 4 -

Aanvaarding Charte de Grenoble

Op het tweede landelijk congres van de SVB, gehouden op 28 en 29 februari 1964 in Amsterdam, werd uitdrukkelijk vastgesteld, dat de SVB de Nederlandse vorm nastreeft van het "Syndicalisme Etudiant", zoals dit door de Union Nationale des Etudiants de France (UNEF) werd vastgelegd in het Charte de Grenoble. Dit charter is het beginselprogramma van de UNEF, aangenomen tijdens het congres van deze niet-communistische studentenorganisatie op 24 april 1946 in Grenoble. Daarin wordt gesteld, dat de student een jonge intellectuele arbeider is, die als jongere steeds het vernieuwende element in de maatschappij moet zijn, als werker zijn aandeel moet leveren in de opbouw van die maatschappij en als intellectueel zich moet inzetten voor de verdediging van de waarheid en de vrijheid.

Kort na de oprichting van de SVB in de zomer van 1963, heeft pogingen aangewend om officieel door de UNEF, de bakermat van de Studentenvakbeweging, te worden erkend. Deze Franse studentenorganisatie kon dit evenwel niet doen, aangezien zij goede betrekkingen onderhield met de NSR. Zowel de NSR als de UNEF zijn aangesloten bij de ISC-COSEC.

Activiteiten

De SVB richtte zich vooral op de sociale problemen van het studentenleven. Samen met andere organisaties was zij actief in een actie tegen de afschaffing van de directe subsidies op de studentencotafels, culminerend in straatdemonstraties op 2 december 1963 in Amsterdam, Leiden, Delft, Utrecht en Den Haag en in het aanbieden van een petitie aan de Minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen. Enige maanden daarvoor hadden de SVB-afdelingen in Utrecht, Delft en Nijmegen met succes geageerd voor kamerruimte t.b.v. studenten. Voorts gaf de Studentenvakbeweging op een middelbare school voorlichting over het studeren en het student-zijn.

Democratisering van studentenvertegenwoordigingen in de Nederlandse Studenten Raad (NSR)

Herhaaldelijk sprak de SVB haar bezwaren uit over de Nederlandse Studenten Raad (NSR) en de daaronder ressorterende plaatselijke studentenvertegenwoordigingen of grondraden. Deze grondraden bestonden

Behoort bij schrijven 756.983

Dit exemplaar bestaat uit 11 blz.

- 5 -

uit afgevaardigden van studenten-gezelligheidsverenigingen, waaraan enige ongeorganiseerde studenten werden toegevoegd. In feite bepaalden de gezelligheidsverenigingen dus het beleid. De SVB heeft hier tegen vanaf het begin van haar bestaan bezwaar gemaakt, omdat relatief slechts een klein deel van de studenten (sommige berichten spreken van niet meer dan 30 %) bij een gezelligheidsvereniging is aangesloten.

Kennelijk onder druk van de snel groeiende SVB besloot de Nederlandse Studenten Raad in zijn vergadering van 5 oktober 1963 de grondraden voortaan d.m.v. algemene verkiezingen op basis van evenredige vertegenwoordiging te doen samenstellen.

De verschillende studentenverenigingen, alsook de SVB kunnen voor deze grondraden kandidaten stellen.

Organisatie

De SVB is een landelijke organisatie met afdelingen in de universiteits- en hogeschoolsteden Amsterdam, Delft, Eindhoven, Enschede, Groningen, Leiden, Nijmegen, Rotterdam, Utrecht en Wageningen. Het lidmaatschap staat niet alleen open voor hen, die aan universiteiten of hogescholen studeren, maar ook voor studenten aan academies voor maatschappelijk werk, lichamelijke opvoeding en kunst.

De hoogste macht in de organisatie berust bij het congres, dat een landelijk bestuur kiest. Tussen twee congressen in kan de gecombineerde vergadering (GV), die tot voor kort als contactorgaan tussen het landelijk bestuur en de afdelingen fungeerde, een beleids- en contrôlebevoegdheid uitoefenen. De GV is samengesteld uit vertegenwoordigers van de afdelingen, waaraan enige leden van het landelijk bestuur zijn toegevoegd.

Voorts is er een achttal landelijke studiecmissies, waaronder de actiecommissie en de commissie buitenland belangrijke plaatsen innemen. De eerste heeft tot taak landelijke sociaal-economische acties te voeren ten behoeve van de studenten en het plaatselijke actie-beleid te coördineren. Deze commissie bestaat uit bestuursleden (plaatselijke actie-commissarissen) van de afdelingen, onder voorzitterschap van de landelijk actie-commissaris, lid van het SVB-bestuur.

Dit exemplaar bestaat uit 11 blz.

- 6 -

De commissie buitenland heeft tot taak contacten te leggen met gelijkgerichte studenten in het buitenland. Voorts dient de commissie de SVB in te lichten over de omstandigheden, de activiteiten en de problemen van de studenten in andere landen.

In de beschrijvingsbrief voor het tweede SVB-congres (februari 1964) beval deze commissie aan om het waarnemerschap te verwerven van de twee bestaande internationale studentenorganisaties, t.w. de niet-communistische International Student Conference (ISC), die haar secretariaat (COSEC) in Leiden/Oegstgeest heeft, alsmede de communistische International Union of Students (IUS), die in Praag zetelt. Het buitenlands beleid, aldus deze commissie, mag zich niet onttrekken aan het stellingnemen op politiek gebied, evenmin als dit ten aanzien van het eigen land mogelijk is. Als richtlijnen werden daarbij aanbevolen: de verklaring van de rechten van de mens, het principe van de vreedzame coëxistentie en het afwijzen van het neo-kolonialisme en het imperialisme.

Ten aanzien van relaties met de IUS en ISC besloot het tweede SVB-congres echter geen uitspraak te doen en slechts contacten te leggen met geestverwante-organisaties in het buitenland.

Aanhang en invloed van de SVB

Kort na het oprichtingscongres bedroeg het aantal leden van de SVB ca 100. Een bij het begin van het studiejaar 1963 op touw gezette ledenwerfactie bracht dit aantal half september 1963 op 1000. In november van dat jaar waren het er ruim 3100. Thans wordt het ledental geschat op 3500. De helft hiervan studeert in Amsterdam. Ten aanzien van dit laatste gegeven moet er op gewezen worden dat de Werkstudenten Liga (zie ook pag. 3) inmiddels met de SVB is gefuseerd. Dit betekent, dat ca 7 % van de Nederlandse studenten thans lid is van de Studenten-vakbeweging. De invloed van de SVB **strekt** zich evenwel ver buiten de directe aanhang uit, getuige de uitslagen van de jongste verkiezingen voor de plaatselijke grondraden van de NSR. Van het aantal studenten, dat aan deze verkiezingen deelnam, bracht gemiddeld 20 à 25 % zijn stem uit op een SVB-candidaat.

De Amsterdamse Gemeente-universiteit staat bovenaan met een

Behoort bij schrijven 756.983

Dit exemplaar bestaat uit 11 blz.

- 7 -

percentage van 42. Als gevolg daarvan maken thans 21 SVB'ers deel uit van de 50 leden tellende ASVA-ledenraad (Amsterdamse grondraad). In feite was het succes van de Studentenvakbeweging daar nog groter, aangezien 9 personen, die candidaat stonden op andere lijsten (en gekozen werden), ook lid waren van de SVB.

In Leiden bedroeg het percentage SVB-stemmen 20; in Delft 17. In Utrecht stemde 22,8 % op de SVB, in Groningen 23,3 %. Aan de bijzondere universiteiten waren de cijfers wat lager; op de Rooms-Katholieke Universiteit in Nijmegen bedroeg het percentage 16. Aan de Vrije Universiteit in Amsterdam stemde 15 % op de SVB-lijst. In Tilburg en Rotterdam kwam de SVB niet met een eigen lijst uit.

Op deze uitslag baseert de SVB haar bewering dat zij een kwart van de Nederlandse studenten vertegenwoordigt.

Overigens dient bij het beoordelen van de stemmen-percentages, bij de grondraadsverkiezingen op de SVB uitgebracht, niet vergeten te worden dat ongeveer de helft van het totaal aantal studenten niet aan de verkiezingen deelnam. Voor wat de Gemeentelijke Universiteit in Amsterdam betreft ligt dit percentage hoger, nl. 63 %; in Utrecht bedraagt het 59 %, in Leiden 57 %, in Groningen 43 % en in Delft ruim 36 %.

Communistische invloed in de SVB

De Studentenvakbeweging is een novum in het Nederlandse universitaire leven. De communisten, die tot dan toe alleen via de zeer zwakke en kwijnende studentenorganisatie "Perikles" te Amsterdam hun ideeën konden propageren, zagen in de SVB een mooie gelegenheid om een beter entree in dit milieu te krijgen.

De CPN-partijleiding hechtte daaraan veel waarde, zoveel zelfs dat het Tweede Kamerlid Marcus Bakker in mei 1963 bij het Ministerie van Defensie geprobeerd heeft uitstel voor Rudi van der Velde te krijgen. Deze moest in september 1963 voor herhalingsoefeningen in militaire dienst. Als reden voor het uitstel werd diens studie opgegeven. In werkelijkheid was het de CPN erom te doen zorg te dragen dat de communistische pion in de SVB bij het begin van het studiejaar zijn handen vrij zou hebben. De Studentenvakbeweging begon toen immers

Dit exemplaar bestaat uit 11 blz.

- 8 -

met het ontplooiën van zijn activiteiten, w.o. die voor de ledenwerving.

Van meet af aan toonde "Perikles" zich derhalve een warm voorstander van de SVB en zij heeft ten behoeve daarvan een grote activiteit aan de dag gelegd. Stellig om die reden werd in het eerste landelijk SVB-bestuur, dat zeven leden telde, ook een communist opgenomen, nl. Rudi van der Velde, thans vice-voorzitter van "Perikles". In zijn SVB-functie gaf hij leiding aan de werkzaamheden van de "landelijke actie"-commissie. In die zelfde periode werd de communist

voorzitter van de commissie "buitenland". Zijn invloed blijkt duidelijk uit de formulering van de richtlijnen ten aanzien van het buitenlands beleid van de SVB (zie pag. 6).

Ook nestelden de communisten zich in enige werkgroepen van de SVB-afdeling Amsterdam.

In november 1963 was de Perikliet voorzitter van de hoofdstedelijke studie-commissie "financiën". Twee andere leden van "Perikles" waren te zelfder tijd als gewone leden van deze commissie werkzaam. Voorzitter van een andere Amsterdamse commissie was de communist

Twee maanden later kwamen de communisten nog steviger in het zadel. De eerder genoemde had toen kans gezien zijn functie in de financiële commissie te verwisselen voor die van studie-commissaris van de Amsterdamse afdeling. Hij werd daardoor lid van het afdelingsbestuur en kreeg tevens de leiding van de werkzaamheden van de vier Amsterdamse studiecmissies. Bovendien ging zijn bestuursfunctie in de commissie "financiën" voor de communisten niet verloren, aangezien de Perikliet - een broer van - (zie boven) secretaris daarvan werd. Eind 1963 werd zelfs voor de tijd van twee maanden landelijk studiecmissaris.

Op het tweede SVB-congres (Amsterdam, februari 1964) moesten de communisten enige functies prijsgeven.

Weliswaar zag R. v.d. Velde zich als landelijk actie-commissaris opgevolgd door zijn partijgenoot (zoon van de kortgeleden overleden , die in de dertiger jaren van zich deed

Dit exemplaar bestaat uit 11 blz.

- 9 -

spreken als leider van de miterij op de "Zeven Provinciën"), maar (voorzitter commissie "buitenland") werd opgevolgd door , lid van de Sociaal-democratische studentenvereniging "Politeia". Ook de functie van studie-commissaris in Amsterdam ging voor de communisten verloren, zodat zij thans geen zitting meer hebben in het Amsterdamse afdelingsbestuur van de SVB.

Anderzijds bleek, dat de communisten er in geslaagd waren zich bij de verkiezingen voor de ASVA-ledenraad van een ruime plaats te voorzien. Via de SVB-candidatenlijst kregen vier leden van "Perikles", o.w. V.d. Velde voornoemd, daarin een plaats. Van der Velde werd vervolgens aangewezen om voor de ASVA zitting te nemen in de Nederlandse Studenten Raad, hetgeen in de geschiedenis van de communistische studentenbeweging een unicum mag worden genoemd. "Perikles" zelf telt niet meer dan circa 50 leden en heeft zelfstandig een dergelijk resultaat nimmer behaald.

Trotzkistische invloed in de SVB

Voorzover bekend is de trotskistische invloed in de Studentenvakbeweging tot nu toe gering. Wel maakt sinds het tweede SVB-congres in februari 1964 , vertegenwoordiger van deze radicale groepering, deel uit van de landelijke leiding. In "Politeia" had hij tot voor kort de functie van hoofdredacteur van het ^{overigens 2eeds} geruime tijd niet meer verschijnende orgaan. Vermoedelijk was hij vooral acceptabel voor de SVB omdat een grote groep Politeianen is aangesloten bij de studentenvakbeweging.

Tegenslag voor de SVB

Van 6 tot 9 mei 1964 werd in Scheveningen het nationaal congres van de Nederlandse Studenten Raad (NSR) gehouden. Het aantal congresgangers met stemrecht bedroeg 50. Veertien hiervan waren SVB'ers, maar het bestuur van de Studentenvakbeweging hoopte daarnaast onder de andere stemgerechtigden, sympathisanten aan te treffen. Men meende zelfs, dat er een kans bestond, tijdens dit NSR-congres een definitieve doorbraak ten gunste van de SVB te forceren.

Dit exemplaar bestaat uit 11 blz.

- 10 -

Dat bleek evenwel niet het geval. Een hele serie SVB-voorstellen, punten die ook deel uitmaakten van het verkiezingsprogram van de Studentenvakbeweging werden door het congres met meerderheid van stemmen verworpen. Deze voorstellen behelsden o.m. wijziging van het huidige systeem van de rijksstudietoelagen, een ziektekostenverzekering gekoppeld aan de college-kaart, het wettelijk vastleggen van de rechten en plichten van de student als enige basis voor een reëel overleg met de overheid, wijziging van het buitenlands beleid van de NSR door naast het bestaande lidmaatschap van de ISC-COSEC, het "geassocieerde" lidmaatschap van de IUS aan te vragen. Voorts werd het voorstel verworpen om het initiatief te nemen tot een rondetafelconferentie om meer eenheid te brengen in de internationale studentenbeweging.

Kort voor de verkiezing van het nieuwe NSR-bestuur, legde de fractievoorzitter van de SVB, , een verklaring af, waarin de beslissingen van het congres volstrekt onaanvaardbaar werden genoemd. Volgens hem wilde de SVB geen enkele verantwoordelijkheid voor het beleid van het nieuwe NSR-bestuur aanvaarden en zou het principieel tegen elk bestuur stemmen, dat bereid was het beleid van het congres uit te voeren. Daarop trok de SVB haar team van kandidaten voor het nieuwe bestuur terug.

De invloed van de SVB op dit congres was aanzienlijk minder groot dan het bestuur van de Studentenvakbeweging zich dit gedacht had. Een door één der aanwezigen ingediende motie, waarin teleurstelling werd uitgesproken over het tekort aan begrip bij de SVB-fractie ten aanzien van de democratische besluitvorming, werd aangenomen met 14 stemmen tegen (van de SVB) en 5 onthoudingen.

Opmerkelijk is, dat vooral de communisten in de SVB door de gang van zaken erg teleurgesteld zijn. In "Perikles"-kringen sprak men zelfs van een débâcle. Bij hen had kennelijk de mening postgevat, dat de SVB ook hier als overwinnaar uit de bus zou komen.

Ook anderszins bracht dit congres teleurstelling voor "Perikles". Een voorstel om deze studentenvereniging als waarnemer toe te laten, werd door de meerderheid verworpen. "Perikles" werd als te eenzijdig bestempeld. Een poging van "Politeia," van welke studentenorganisatie veel aanhangers tevens lid zijn van de SVB, de zaak opnieuw aan de orde te stellen, liep op niets uit.

Behoort bij schrijven 756.983

Dit exemplaar bestaat uit 11 blz.

- 11 -

Breuk van de SVB met de NSR ?

Voorzittende SVB-leden, vooral een groep rondom , hebben na het congres met de gedachte gespeeld, dat de tijd nu rijp was voor een breuk met de NSR. Volgens persoonlijke mening ontbrak zelfs elke basis voor een reële samenwerking.

Het is niet onmogelijk dat men een dergelijke breuk wenste om een eerder naar voren gekomen plan te kunnen verwezenlijken, nl. het oprichten van een nieuwe, nationale studentenunie naast de NSR. In "Demokrater" van 18 december 1963 wijdde , toen nog landelijk voorzitter van de organisatie, een nadere beschouwing aan de Studenten-vakbeweging. Hem leek de SVB als nationale unie wel zinvol. Slechts indien de NSR zelf de materiële belangen der studenten zou willen behartigen, zou het oprichten van een dergelijke unie niet nodig zijn.

Toen op het NSR-congres bleek, dat de meerderheid niet voelde voor een totale ommezwaai, meende de groep van een argument in handen te hebben een breuk met de raad te forceren. Een nieuwe, nationale studentenunie zou meer mogelijkheden hebben en bijv. zelf contacten kunnen leggen met buitenlandse studentenorganisaties die thans buiten het bereik van de SVB liggen.

Een meerderheid binnen de SVB was het met het plan van de groep echter niet eens. Op het demonstratief SVB-congres, dat na de gebeurtenissen op de NSR-bijeenkomst, op 19 mei 1964 in Amsterdam plaatsvond, werd in een resolutie vastgelegd, dat de SVB haar fractie in de NSR als vertegenwoordiging van een kwart van de Nederlandse studenten zal handhaven. Wel zal op vele punten oppositie gevoerd moeten worden tegen het beleid van de NSR. De SVB zal evenwel een loyale houding t.a.v. de NSR bewaren. Afwijzing van bepaalde voorstellen door de NSR zal echter geenszins betekenen, dat deze niet toch zelfstandig door de SVB zullen worden uitgevoerd.

23 september 1964

Aan Zij
van Rin
te
'g-G R

Het 4e congre
SVB.

1

Hierbij
rapport aan t
van de SVB".

Behoort bij schrijven no. 810.082

Dit exemplaar bestaat uit 7 blz.

HET 4e CONGRES VAN DE STUDENTENVAKBEWEGING (SVB)

S a m e n v a t t i n g

Het op 18, 19 en 20 november 1965 in Utrecht gehouden 4e congres van de Studentenvakbeweging (SVB), besloot een actie te gaan voeren voor democratisering van de faculteitsverenigingen. Het is daarbij kennelijk de bedoeling om het bestuursbeleid van deze verenigingen om te buigen in de richting, die de SVB-leiding voor ogen staat. Door het genoemde initiatief hoopt men het revolutionair élan, dat de SVB in het begin van haar bestaan kenmerkte en dat zij dreigt te verliezen, te herwinnen.

Het congres werd bijgewoond door een officiële Russische delegatie.

Aan het slot werd een nieuw hoofdbestuur gekozen, bestaande uit 9 personen. Een van hen, , komt uit een communistisch milieu.

Behoort bij schrijven no. 810.082

Dit exemplaar bestaat uit 7 blz.

HET 4e CONGRES VAN DE STUDENTENVAKBEWEGING (SVB)

Op 18, 19 en 20 november 1965 werd in Utrecht het 4e congres van de Studentenvakbeweging (SVB) georganiseerd, dat werd bijgewoond door 69 afgevaardigden uit de SVB-afdelingen in Amsterdam, Delft, Eindhoven, Groningen, Kampen, Leiden, Utrecht, Tilburg en Wageningen. Het aantal afgevaardigden per afdeling wordt bepaald door het ledental. Aangezien de afdeling Amsterdam het grootste aantal leden telt (ca. 60% van het landelijk totaal), kwam meer dan de helft van de afgevaardigden (39) uit de hoofdstad.

Het congres werd ook bijgewoond door een aantal gasten uit binnen- en buitenland. Onder hen bevond zich een officiële delegatie van de Sowjet-Russische studentenunie.

Van haar oprichting in juni 1963 af, heeft de SVB zich ten doel gesteld de materiële en intellectuele onafhankelijkheid van de studenten te bevorderen en te verdedigen. Voorts wil zij de studenten ertoe brengen actief deel te nemen aan de ontwikkeling van de maatschappij en daarvoor verantwoordelijkheid dragen. Als eerste punt op haar program staat de democratisering van het hoger onderwijs en van de studentenvertegenwoordingen. Ook de integrale studiekostenvergoeding (ISV) neemt in haar plannen een belangrijke plaats in. Van meet af aan is de SVB als pressiegroep opgetreden en zij heeft dat met vrij veel succes gedaan. Wat de bereikte resultaten betreft kan o.m. worden gewezen op de verwezenlijking, zij het gedeeltelijk, van de democratisering van de Nederlandse Studentenraad (NSR) en van de plaatselijke grondraden.

Prioriteitenschema

De op het congres aan de orde gestelde vraagstukken waren in feite weinig spectaculair. Wat dat betreft was er - op het oprichtingscongres na - vrijwel geen verschil met de voorafgaande congressen.

Het eerste en belangrijkste punt waaraan de organisatie in het komende jaar aandacht wil besteden, is de democratisering van de faculteitsverenigingen en de studieraden. Andere kwesties - in volgorde van belangrijkheid - zijn: de popularisering en invoering van het systeem van de integrale studiekostenvergoeding (ISV); de verkiezingsactie voor de in februari 1966 te houden grondraadsverkiezingen

Dit exemplaar bestaat uit 7 blz.

- 3 -

(propaganda op basis van beide eerstgenoemde punten); verbetering van de medische voorzieningen en van de positie van de gehuwde student; een ledenwerfactie en tenslotte voorbereidingen voor een grootscheepse landelijke huisvestingsactie, gepland voor september 1966.

Faculteitsverenigingen

Als onderdeel van de democratisering van het hoger onderwijs, moeten de afdelingen van de SVB de democratisering van de faculteitsverenigingen en het opzetten en zonedig verbeteren van het systeem van studieraden als hun belangrijkste taken zien.

In een toelichting op dit punt schrijft , redacteur van het links-socialistische (trotskistisch georiënteerde) blad "Links" en tot aan het congres 2e vice-voorzitter van de SVB, in het nummer van 4 december j.l., dat voor de SVB hier de kans ligt vat te krijgen op de grote massa van de studenten. Volgens zijn bijna alle studenten lid van hun faculteitsverenigingen. De taak van dergelijke verenigingen is de studie in al zijn facetten te verbeteren. Vrijwel iedere student is, aldus , geïnteresseerd in de vorm en de inhoud van zijn studie. De studie, aldus de schrijver, is een grotere gemene deler van alle studerenden dan bijvoorbeeld de sociale omstandigheden, die voor de verschillende milieus waaruit de studenten afkomstig zijn, totaal anders kunnen liggen.

Wat de SVB nu concreet beoogt, blijkt uit een uiteenzetting in het maandblad van de afdeling Amsterdam ("SVB-Amsterdam") van december 1965. Volgens dat artikel heeft de Studentenvakbeweging in het recente verleden geprobeerd om de studenten van bovenaf, d.w.z. via de besturen van de faculteitsverenigingen, reëel te betrekken bij de onderwijsproblematiek. Door gebrek aan medewerking en activiteit van die besturen is dit onmogelijk gebleken. Vandaar het voorstel, aldus deze publicatie, de zaak van onderaf aan te pakken, d.w.z. alle studenten bewust te maken van de "slechte gang van zaken die er op onderwijsgebied vaak zou bestaan". De SVB-leden worden in dit verband opgeroepen de vergaderingen van de faculteitsverenigingen bij te wonen, ook al zijn zij er geen lid van. Bovendien moet in elke afdeling een speciale functionaris (secretaris-onderwijs) worden aangesteld, die als taak zal krijgen faculteitsgroepen op te richten en de activiteiten

Dit exemplaar bestaat uit 7 blz.

- 4 -

daarvan te stimuleren, coördineren en controleren. Vanzelfsprekend, aldus de SVB, behoeven deze groepen niet uitsluitend uit SVB'ers te bestaan. Ook anderen kunnen er deel van uit maken, mits zij zich volledig willen inzetten voor verbetering van de bestaande situatie.

Voorts wil de SVB de faculteitsverenigingen helpen bij het oprichten van studieraden, die worden omschreven als officiële overlegorganen waarin zowel studenten als stafleden en hoogleraren zitting hebben. De studenten-leden van deze raden zouden door alle studenten van een faculteit gekozen moeten worden en aan hen verantwoording schuldig moeten zijn.

Gelet op de bovenstaande uiteenzetting, is het kennelijk de bedoeling van de SVB om (van onderaf) het bestuursbeleid van faculteitsverenigingen en studieraden om te buigen, om aldus de inzichten, die de Studentenvakbeweging over dit vraagstuk heeft, door te voeren.

Naar het zich laat aanzien heeft de SVB deze actie niet alleen op touw gezet om haar in 1963 opgestelde program ten uitvoer te brengen. De hierboven geciteerde opmerking van in "Links", dat hier de kans ligt om vat te krijgen op de massa der studenten, waarmee hij toegeeft dat de SVB daar nu nog niet aan toe is, doet ook andere redenen vermoeden.

Sommige tegenstanders van de SVB veronderstellen - waarschijnlijk niet ten onrechte - dat deze syndicalistische studentenorganisatie bezig is haar revolutionaire élan te verliezen. In het "Links"-artikel geeft op die bewering geen rechtstreeks antwoord. Hij geeft wel toe, dat er problemen zijn. Hij schrijft o.m., dat de omstandigheden waaronder de SVB thans tot actie moet komen, aanzienlijk moeilijker zijn dan in 1963. Toen immers was de zogenaamde regentenstructuur van de NSR een geweldige stimulans voor veel studenten om actief werkzaam te zijn voor de SVB. De NSR, die qua vorm gedemocratiseerd is, aldus, behartigt bepaalde studentenbelangen thans beter en in elk geval tactischer. Daardoor zijn er voor de SVB veel minder aanknopingspunten om tegen dat beleid in actie te komen.

Er kan ook nog een andere reden zijn, die de SVB-topfiguren ertoe gebracht heeft om deze actie te gaan voeren. In gematigde SVB-kringen wint n.l. de gedachte veld, dat de organisatie op de verkeerde weg is, indien zij zich - zoals de laatste maanden is gebeurd - met

Dit exemplaar bestaat uit 7 blz.

- 5 -

politieke zaken bemoeit (Vietnam). Deze groep die, naar het zich laat aanzien, vrij klein van omvang, doch niet te verwaarlozen is, wil dat de SVB uitsluitend opkomt voor studentenaangelegenheden.

Het is niet onmogelijk, dat leidende functionarissen met de actie inzake de faculteitsverenigingen zowel proberen om de SVB haar revolutionaire élan terug te geven, als om de "oppositie" aan haar zijde te krijgen. Er is in elk geval een tendens te bespeuren om het beleid inzake politieke kwesties wat af te zwakken.

Vietnam

Dat laatste blijkt o.m. uit het gebeurde op het congres rond een motie inzake het Amerikaanse optreden in Vietnam.

Zoals bekend, is de Amsterdamse afdeling van de SVB van het begin af vertegenwoordigd in het Jongerencomité voor Vrede en Zelfbeschikking in Vietnam. Op het congres nu werden pogingen aangewend de SVB in zijn geheel in de activiteiten van dit comité te betrekken. In een daartoe ingediende motie moest de Studentenvakbeweging zich uitspreken voor stopzetting van de bombardementen op Noord-Vietnam, terugtrekking van alle buitenlandse troepen, erkenning van het Bevrijdingsfront als onderhandelingspartner en erkenning van het zelfbeschikkingsrecht van het Zuid-Vietnamese volk. Voorts werd van haar gevraagd, zich uit te spreken voor ondersteuning van het jongerencomité, dat deze vier punten als grondslag voor zijn activiteiten hanteert.

Op het congres bleek een deel van de aanwezigen evenwel tegen deze motie te zijn. Volgens hen zou een dergelijke manier van doen kwaad bloed kunnen zetten bij veel studenten, die voor het overige de SVB een goed hart toedragen. Op die manier zou de organisatie wellicht stemmen verliezen (bij de grondraadsverkiezingen van begin 1966) en zou bovendien de kans groot zijn, dat de behartiging van de eigenlijke studentenbelangen in de verdrukking zou komen.

Toen het congres door dit meningsverschil in een impasse dreigde te komen, stelde een der aanwezigen voor de motie af te zwakken en te volstaan met te verklaren, dat de SVB de genoemde punten onderschreef en haar sympathie betuigde met het Jongerencomité Vietnam. Deze motie werd daarna aangenomen met 37 stemmen voor, 7 tegen en 8 onthoudingen.

Dit exemplaar bestaat uit 7 blz.

- 6 -

Opmerkelijk was, dat degene die met de meer gematigde versie op de proppen kwam, de politiek toch niet-gematigde was. Deze mede-oprichter van de SVB speelde een rol bij het tot standkomen van het Jongerencomité Vietnam, is sinds kort internationaal secretaris van "Politeia", beschikt over goede relaties zowel met communisten als trotskisten (hij is o.a. redacteur van "Links") en verleende in 1965 meermalen medewerking aan communistische activiteiten. Niet onmogelijk is dat hij "zijn" organisatie geen afbreuk wilde doen door het vasthouden aan een scherpere politieke motie. Het is evenwel ook mogelijk dat het afzwakken van de motie slechts een tactische manoeuvre van was, waardoor hij zowel de essentie van de oorspronkelijke politieke stellingname wist te behouden als de oppositie wist te apaisereren.

Buitenlandse gasten

Op uitnodiging van het hoofdbestuur, werd het congres bijgewoond door de Russen en . Beiden zijn lid van de Studentenraad van de Sowjet-Unie. Kort na de opening van het congres hield een cliché-toespraak over het nuttig en aangenaam contact met de SVB. Daarna bood hij de organisatie een naar men zegt wanstaltig - beeldje aan, dat een raket ("niet voor nucleaire doeleinden") met een der grondleggers van de Russische rakettechniek voorstelt.

Aangezien de visa van de Russen langer geldig waren dan het congres duurde, maakten zij van de gelegenheid gebruik om in de hun resterende tijd bezoeken te brengen aan Nederlandse universiteits- en hogeschool-steden. Bekend werd, dat zij in contact zijn geweest met het NSR-bestuur in Leiden, met de Utrechtse Studenten Faculteiten Raad (USFR) en de afdeling Utrecht van "Politeia". Voorts met de Algemene Studenten Vereniging Amsterdam (ASVA) en met de Politeia-afdeling aldaar, bij welke gelegenheid zij aan de studenten overjarige ruimtespeldjes uitreikten. Ook bezochten zij de Nederlandse Christen-Studenten Vereniging in Zeist (NCSV), de Technische Hogeschool in Eindhoven en de Theologische Hogeschool in Kampen. Verder zouden zij een bezoek hebben gebracht aan prof. Minnaert in Utrecht.

In Kampen werden zij door de zendingscommissie van Het Kamper

Behoort bij schrijven no. 810.082

Dit exemplaar bestaat uit 7 blz.

- 7 -

Studentencorps "FQI" uitgenodigd om op 23 november j.l. een lezing te houden over het thema "Communisme en Christendom". Zowel tijdens de lezing, als bij de beantwoording van de gestelde vragen, kwam niets nieuws naar voren. Uiteraard redeneerden beide Russen geheel vanuit het communistische standpunt, hetgeen op de toehoorders (voornamelijk theologische hoogleraren en studenten, ca. 60 in getal), weinig indruk maakte. De Russische studentenleiders ontweken dikwijls de kernpunten van de gestelde vragen. Hun idealisering van de toestanden in de Sowjet-Unie in het verleden en het heden, wekte soms de lachlust van het gehoor op. Daardoor leken zij het tegendeel te bereiken van wat zij beoogden.

Hoofdbestuur

Aan het slot van het congres werd een nieuw hoofdbestuur gekozen, bestaande uit 9 personen. Zes van hen speelden tot nu toe in de SVB op plaatselijk niveau een min of meer belangrijke rol. Een van hen, de secretaris-extern , die studeert aan de Technische Hogeschool in Delft, komt uit communistisch milieu. Vermoedelijk zal hij zich in deze functie - die het afgelopen jaar bekleed werd door de hierboven genoemde - o.m. gaan bezighouden met de contacten-buitenland van de SVB.

Van het begin af hebben politiek linkse figuren kans gezien die plaats aan een voor hen aanvaardbare kandidaat toegewezen te krijgen. De voorganger van was n.l. , terwijl de communist de eerste was die het contact met het buitenland moest verzorgen.

3 januari 1966

d.d. 23-3-1965.

De houding van enkele studentenorganisaties,
waaronder die van de Nederlandse Studenten-
Raad (NSR) t.a.v. samenwerking met communisten.

Nationaal

1) Op het nationale congres van de Nederlandse Studenten Raad (NSR) van 6-9 mei 1964 in Scheveningen gehouden, deden afgevaardigden van de Studentenvakbeweging (SVB) voorstellen inzake het bevorderen van de eenheid in de internationale studentenbeweging. Voorgesteld werd dat de NSR naast het bestaande lidmaatschap van de niet-communistische Internationale Studenten Conferentie (ISC), het "geassocieerde" lidmaatschap van de communistische Internationale Unie van Studenten (IUS) moest aanvragen. Ook werd voorgesteld dat de NSR het initiatief moest nemen om te komen tot een rondetafelconferentie van de ISC en de IUS. Beide voorstellen werden met meerderheid van stemmen verworpen.

2) Tijdens de NSR-vergadering van 10 juni 1964 in Utrecht diende , op dat moment voorzitter van de Nederlandse Christen Studenten Vereniging (NCSV) een motie in betreffende het buitenlands beleid van de NSR. Daarin werd de Nederlandse delegatie naar de 11de ISC, die van 22 juni tot 1 juli d.a.v. in Christchurch (Nieuw-Zeeland) bijeen zou komen, gevraagd een positief standpunt in te nemen inzake een "open brief" van de communistische IUS om te komen tot samenwerking van beide internationale organisaties. Deze motie alhoewel in tegenpraak met het in mei ingenomen standpunt, werd door de NSR met algemene stemmen aangenomen.

(De communistische IUS, in 1946 opgericht, verenigde aanvankelijk de meeste nationale (ook niet-communistische) studentenorganisaties. Toen na enkele jaren duidelijk werd dat Moskou een overwegende invloed op de besluiten van de IUS had, werd in 1950 als tegenhanger de International Student Conference opgericht. De NSR speelde hierbij een belangrijke rol en als blijk van waardering daarvoor werd het secretariaat van de nieuwe organisatie COSEC - Coördinerend Secretariaat) in Leiden gevestigd.

De communisten zijn sinds eind 1957 deende een vorm van samenwerking met de ISC te vervenlijken. De IUS wilde daartoe een rondetafelconferentie bijeenroepen. Over de te volgen procedure bij het organiseren van een dergelijke conferentie, werd men het evenwel tot nu toe niet eens.)

- 3) De Nieuw-Zeelandse regering weigerde visa te verstrekken aan vertegenwoordigers van de IUS, ter bijwoning van de 11de ISC. NSR-president zend daarop een telegram aan de IUS in Praag waarin de leiding van deze organisatie deelneming werd betuigd met het niet verkrijgen van de visa. De NSR verzekerde de communistische internationale studentenorganisatie dat de Nederlandse delegatie die al op weg was naar Christchurch, instructies zouden worden nagesonden om te proberen deze weigering alsnog ongedaan te maken.
- 4) Op uitnodiging van de communistische Tsjechose jeugd-organisatie, de CSM, vertrok , perssecretaris van de NSR en hoofdredacteur van het blad "Student", half november 1964 naar Praag. Op 17 november wordt in Tsjecho-Slowakije ieder jaar het feit herdacht dat de Duitse bezetters in 1939 alle universiteiten sloten nadat de studenten in verzet waren gekomen tegen de nazificering van het hoger onderwijs. Aangezien het in 1964 25 jaar geleden was dat zulke gebeurde, werd aan de herdenking ditmaal een internationaal karakter gegeven. Daartoe nodigde de CSM een aantal redacteuren van Westeuropese studentenperiodieken uit. Zij vertegenwoordigden o.a. niet-communistische organisaties die geassocieerd lid zijn van de IUS.
- 5) De NSR vroeg de status van waarnemer aan voor het van 28.11 - 10.12.1964 in Sofia gehouden 8ste IUS-congres. Twee vertegenwoordigers van de raad, onder wie , secretaris buitenland, reisden naar Bulgarije.
- 6) Op 28.11 sprak de NSR zich uit voor deelneming aan het 9e Wereldjeugdfestival dat van 28 juli tot 7 augustus 1965 in Algiers zal worden gehouden. Nadat het NSR-bestuur geweigerd had accoord te gaan met een motie van de Nederlandse Staatkundige Studenten Federatie

(NSSF), die behelste dat er een NSR-festivalcommissie zou worden gevormd stende de vergadering ermee in, dat een officieuze commissie in samenwerking met het communistische festivalcomité, de studentendeelneming aan het WJF zou voorbereiden. Het was dus de bedoeling dat deze commissie als contact zou optreden tussen alle organisaties die in de NSR vertegenwoordigd zijn en de communisten. De NSR hield zich op deze vergadering ook bezig met het vraagstuk van de kernbewapening. De raad sprak zich uit tegen de spreiding ervan en keurde de Chinese kernproeven, alomede die welke nog door Frankrijk genomen zullen worden, af. Voorts eiste de NSR, dat China zal worden toegelaten tot de UNO. De raad besloot er bij de Nederlandse regering op aan te dringen de culturele betrekkingen met de Sowjet-Unie uit te breiden. Ook zou de regering gevraagd worden bezoeken van Oostduitse studenten aan ons land mogelijk te maken.

7) Inmiddels hadden jonge Nederlandse communisten een festivalcomité samengesteld dat onder naam van festivalraad, de Nederlandse deelneming aan het 9e WJF voorbereidt. Deze communistische festivalraad weigerde samen te werken met de informele NSR-commissie. De communisten wilden uitsluitend te maken hebben met de afzonderlijke studentenorganisaties. De NSR voldeed aan deze wens door op de vergadering van 16 januari j.l. de commissie te ontbinden. Voorts werd besloten dat de aangesloten studentenorganisaties individueel contact zouden kunnen opnemen met de festivalraad om te spreken over deelneming van leden van hun organisaties aan het festival in Algiers.

8)

9) In "De Waarheid" van 8 februari was in extenso een perscommuniqué van de festivalraad opgenomen waarin o.m. een opsomming werd gegeven van de organisaties die zich voor deelneming aan het festival zouden hebben aangemeld. Blijkens deze publicatie zijn dit naast het communistische Algemeen Nederlands Jeugdverbond (ANJV), de communistische Organisatie Progressieve Studerende Jeugd (OPSJ) en de communistisch georiënteerde studentenorganisatie Perikles, de volgende niet-communistische jeugd- en studentenorganisaties: de NSSF, de Unie van Katholieke Studenten Verenigingen in Nederland (UKSV), de Katholieke Studenten Studiegroepenfederatie (KSSF), de NCSV en de Vrijzinnig Christelijke Studenten Bond (VCSB).

Voorts zou er voor deelneming grote belangstelling bestaan bij de SVB, de democratisch-socialistische studentenvereniging "Foliteia" en bij de Pacifistisch Socialistische Jongeren Werkgroepen (PSJW).

Voorts werd medegedeeld dat een groot aantal verenigingen zich heeft aangemeld nadat zij hadden afgesien van een samenbundeling van de studentendeelneming door middel van een comité dat tot stand was gekomen op initiatief van een aantal personen in de NSR.

10)

11) Samenstelling NSR-bestuur:

, president. Hij is lid van het Leidsch Studenten Corps. In 1963-1964 was hij praeses van de Rooms-Katholieke Studenten Vereniging Sanctus Augustinus te Leiden;

, vice-president, lid van het Amsterdamsch Studenten Corps
, secretaris-penningmeester, lid Unitas. Bij de grondraadsverkiezingen in het voorjaar van 1964 was hij lijst-aanvoerder van de Progressieve Onafhankelijke Partij (POP) in Utrecht;

, secretaris onderwijs. Hij is lid van het Leidsch Studenten Corps;

, secretaris sociale zaken, lid van de katholieke studentenvereniging Sanctus Thomas Aquinas te Amsterdam;

, secretaris buitenland, ex-lid van het Wageningesch Studenten Corps. Volgens een publicatie in de studentenpers heeft hij meegewerkt aan de oprichting van het Jongeren Vrijwilligers Corps.

Internationaal

1) Op de 11de ISC in Christchurch (zie ook pag. 1) werd besloten om aan het secretariaat van de ISC mandaat te verlenen in discussie te treden en onderhandelingen te beginnen met de IUS om overeenstemming te bereiken over een aantal beginselen waarop samenwerking tussen beide organisaties mogelijk zou zijn. In dezelfde geest nam de conferentie een motie van afkeuring aan ten aanzien van het beleid van de Nieuw-Zeelandse regering met betrekking tot het weigeren van visa aan IUS-gedelegeerden.

2) Ook in andere kring wint de gedachte veld dat samenwerking met de IUS wenselijk is. Ze onderhield de internationale organisatie van katholieke studenten, Pax Romana, tot voor kort uitsluitend contact met de ISC. Op het tweejaarlijks congres dat van 20-30 juli 1964 in Washington bijeenkwam, werd besloten de status van waarnemer bij de IUS aan te vragen. Men vond het onjuist dat de organisatie, door haar exclusieve binding met de ISC naar buiten de schijn zou wekken de politiek van de ISC altijd goed te keuren.

Commentaar

De verandering in het beleid van de ISC e.q. de NSR moet worden toegeschreven aan de druk, die door een groot aantal leden op de bestuurders wordt uitgeoefend.

In de ISC bevinden zich vele gedelegeerden uit de ontwikkelingslanden, die zich lang niet altijd kunnen of willen uitspreken tegen het communistische Oosten en vóór het kapitalistische Westen. Zij vormen - met de studentennies van België, Frankrijk, Italië, Joegoslavië en Spanje - een zeer forse oppositie, die een intensieve samenwerking met de communistische IUS voorstaat.

In de Nederlandse Studenten Raad wordt vooral de druk gevoeld van de SVB en de NSSF. In november 1964 kwam het in de raad bijna tot een crisis, toen het bestuur zich uitsprak tegen deelname aan het komende wereldjeugdfestival in Algiers. Een belangrijk motief vóór deelname bleek voor de opposanten de wens naar contact met vertegenwoordigers van de Afro-Asiatische landen, die daar in grote getale werden verwacht.

Het toenemend contact houdt niet zonder meer in, dat de sympathie voor het communisme groeiende is. Wel wijst het op een toenemende tendens tot relativering van (eigen) ideeën en opvattingen tegen de achtergrond van de snelle politieke veranderingen op het wereldtoneel.

25-2-1965.

AUROPA H. 3-4-67

2. Studenten en CIA

KN verzoekt CV het bericht in het dagrapport afd. C van 31 maart 1967 betreffende een contact tussen en de voorzitter van de SVB ter beschikking van de afdeling B te stellen. Hij wijst erop, dat de afdeling B de kwestie van de contacten tussen studentenorganisaties en de CIA en de implicaties daarvan in de Nederlandse studentenwereld bestudeert.

ONTGEROEP

Aan Zijne Excellentie de Minister
van Binnenlandse Zaken,
te
's-GR A V E N H A G E.

Ontwikkelingen in de
Studentenvakbeweging
(SVB)

908.664 Bλ

26-4-1968

1.

Hierbij heb ik de eer Uwe Excellentie een
rapport aan te bieden betreffende bovengenoemd
onderwerp.

HET HOOFD VAN DE DIENST

H.C. Neervoort.

Behoort bij brief no. 908.664 BX

Dit exemplaar bestaat uit blz.

ONTWIKKELINGEN IN DE STUDENTENVAKBEWEGING (SVB)

S a m e n v a t t i n g

Sinds bij de midden februari 1968 gehouden grondraadsverkiezingen op de Nederlandse universiteiten en hogescholen gebleken is, dat het plan van de Studentenvakbeweging tot het instellen van de zgn. "Kritische Universiteit" geen belemmering was voor een goed deel van de studenten om hun stem op de SVB uit te brengen, lijkt het er op dat de communisten in deze organisatie hun onverzoenlijke houding ten aanzien van dit plan hebben laten varen.

Wellicht als uitvloeisel van die wijziging heeft de communist zitting genomen in het interimbestuur van de Nederlandse Studenten Raad (NSR), dat geheel uit SVB'ers bestaat.

ONTWIKKELINGEN IN DE STUDENTENVAKBEWEGING (SVB)

Inleiding

Op het begin november 1967 in Amsterdam gehouden 8ste congres van de Studentenvakbeweging (SVB) werd, zij het met tegenkanting van de meer gematigde leden en van de communisten, het plan tot het instellen van de zgn. "Kritische Universiteit" aangenomen. Blijkbaar vormde dit plan voor een goed deel van de Nederlandse studenten geen belemmering om, bij de midden februari 1968 gehouden verkiezingen van de grondraden (studentenvertegenwoordigingen) van de Nederlandse universiteiten en hogescholen, hun stem op de SVB uit te brengen, hetgeen deze studentenorganisatie een grote overwinning opleverde.

De SVB ziet de "Kritische Universiteit" als een concrete uitwerking van de gedachte van het maatschappelijk engagement, waarmee deze organisatie zich van haar oprichting in 1963 af heeft beziggehouden.

De SVB stelt zich verder ten doel de materiële en intellectuele onafhankelijkheid van de studenten te bevorderen en te verdedigen. Voorts wil zij de studenten ertoe brengen actief deel te nemen aan de ontwikkeling van de maatschappij en daarvoor verantwoordelijkheid te dragen. Als eerste punt op haar program staat de democratisering van het hoger onderwijs en van de studentenvertegenwoordigingen. Ook de integrale studiekostenvergoeding (ISV) neemt in haar plannen een belangrijke plaats in.

Van meet af aan is de SVB als pressiegroep opgetreden en zij heeft daarmee vrij veel succes geboekt. Wat de bereikte resultaten betreft kan o.m. gewezen worden op de nog steeds voortgaande democratisering van de Nederlandse Studentenraad (NSR) en van de plaatselijke grondraden. Een zeer recent succes is het eind maart j.l. - in aansluiting op de februari-verkiezingen - gevormde NSR-(interim)bestuur, dat geheel uit SVB'ers bestaat.

Enige maanden na haar oprichting telde de SVB reeds ca 1000 leden. In november 1963 was dit aantal tot ruim 3100 gestegen. Slechts de helft daarvan was betalend lid, zodat een daling niet kon uitblijven. Per ultimo 1965 waren er 2300 betalende leden, van wie ca 1300 in Amsterdam studeerden. Volgens recente gegevens telde de organisatie begin 1968 bijna 2100 leden. In de drie maanden daaraan vooraf-

gaande boekte de SVB 300 nieuwe leden, waaronder tenminste 114 eerstejaars.

De invloed van de SVB strekt zich evenwel ver buiten haar directe aanhang uit. Die aanhang werd - hoewel het ledental daalde - zelfs steeds groter. De uitslagen van de grondraadsverkiezingen in de periode 1964 tot en met 1968 zijn daar voorbeelden van. In 1964 bracht 20 tot 25 % van de studenten zijn stem uit op de SVB. In 1965 ca 32 % en in 1966 zelfs 41 %. Alleen 1967 gaf een daling te zien tot ruim 38 %. 1968 gaf echter weer een duidelijke winst te zien; de SVB behaalde 42,9 % van het aantal uitgebrachte stemmen. Daarbij dient echter wel bedacht te worden dat slechts 30 % van alle studenten (in 1967 42 %) aan de verkiezingen deelnam.

8ste SVB-congres

Van 2 tot en met 5 november 1967 werd in Amsterdam het 8ste congres van de Studentenvakbeweging gehouden, dat door ca 100 leden werd bijgewoond, waarvan de helft als afgevaardigden van de aan alle universiteiten en hogescholen bestaande afdelingen.

Het congres hield zich voornamelijk bezig met het plan tot het instellen van de "Kritische Universiteit" (KrU). Volgens één der oprichters van de SVB, is het doel van deze "universiteit", de huidige tendenzen in de maatschappij tegen te gaan, die de studieduur willen verkorten en de universitaire vorming willen beperken tot een opleiding van, wat hij noemt, "vakidioten". De KrU keert zich met name tegen de onderwerping van de wetenschappelijke opleiding aan de directe belangen van invloedrijke pressiegroepen uit de maatschappij. Studenten, wetenschappelijke ambtenaren en hoogleraren moeten zich daartegen gezamenlijk verzetten. De "Kritische Universiteit" heeft volgens de SVB kortom tot doel permanente maatschappij-kritiek binnen de wetenschappelijke opleiding te brengen, om zodoende de universiteit te maken tot een "laboratorium van maatschappelijke veranderingen".

Men meent de KrU te kunnen realiseren door het organiseren van colleges van gasthoogleraren, van werkgroepen, van seminars en teach-ins, uitgaande van faculteit en studierichting.

De KrU-gedachte stamt in feite uit het buitenland, voornamelijk

van de "New Left"-studentenbeweging in Berkeley (Amerika) en van de AStA (Allgemeine Studentenausschusz - grondraad van de Freie Universität) in West-Berlijn, waar men reeds tot het oprichten van een dergelijke "Kritische Universiteit" is overgegaan. De eigenlijke aanleiding daartoe vormden de moeilijkheden tussen studenten en autoriteiten, tijdens het bezoek van de Sjah van Perzië op 2 juni 1967, bij welke gelegenheid de student Benno Ohnesorg de dood vond.

De relatie tussen de SVB en de Westberlijnse studenten kwam overigens al eerder aan het licht. Naast de Nederlandse studentenvakbeweging speelt ook de AStA een rol in het secretariaat van de Europese Syndicalistische Studentenorganisaties (CESE).

Het SVB-congres werd bijgewoond door afgevaardigden van zusterorganisaties uit het buitenland, zoals de Franse UNEF (Union nationale des Etudiants de France), de Vlaamse VVS (Vereniging der Vlaamse Studenten), de Waalse MUBEF (Mouvement des Etudiants Universitaires Belges d'Expression Française), van de Griekse EFEE en van de AStA.

Ook na het congres werd het contact met de Duitsers voortgezet.

Overigens waren lang niet alle afgevaardigden op het congres het eens met de gang van zaken rond de KrU. Niet alleen de meer gematigde SVB'ers hadden ernstige bezwaren, ook de communisten verzetten zich. Zij brachten als woordvoerders in het veld: ,
dochter van het Tweede Kamerlid voor de CPN, ;
, zoon van de communistische wethouder van Amsterdam en
, voorzitter van de communistisch georiënteerde studentenvereniging "Perikles". Zij willen een KrU, die uitsluitend de belangen van de studenten behartigt, bijvoorbeeld door een analyse te maken van

de problematiek van het onderwijs. Een daartoe strekkend voorstel werd echter door het overgrote deel van het congres met afkeurend gemompel ontvangen en fel bestreden.

De communisten gingen in hun verweer zelfs zo ver, dat zij met de gematigde SVB'ers een "monster"-verbond aangingen. Het plan van de KrU werd niettemin door het congres aanvaard.

Wel bleek het in praktijk brengen ervan op grote bezwaren te stuiten. Haalbaar bleek alleen het voorstel om per faculteit te infiltreren. Daarmee werd in december 1967 een begin gemaakt. In verband met de behandeling van de onderwijsbegroting door de Tweede Kamer, riep de Amsterdamse afdeling van de SVB haar leden op om er bij het bestuur van hun studievereniging op aan te dringen ledenvergaderingen bijeen te roepen, om aldaar te discussiëren over het onderwijsbeleid.

In maart 1968 werd bekend, dat aan de Universiteit van Amsterdam een negental werkgroepen zou bestaan, nl. een werkgroep krant, een werkgroep Marcuse (genoemd naar prof. Herbert Marcuse, die de ideoloog achter de Berlijnse studentenacties zou zijn; hij werd in Duitsland geboren en is filosoof aan de La Jolla-campus van de universiteit van Chicago), een werkgroep middelbare maatschappijleer, een werkgroep universiteit van de toekomst, een werkgroep winstdeling en democratie in de onderneming, een werkgroep waarden in economische leerboeken, een werkgroep methodologie van de sociale wetenschappen, een werkgroep film en een werkgroep publicaties. Vermoedelijk is alleen de laatste actief. Bekend werd dat deze groep een "schets" publiceerde over de KrU (oplaag 4000 exemplaren). Een tweede uitgave, onder de titel "Wij hebben het niet geweten", was gewijd aan het Vietnam-tribunaal in Roskilde (1700 exemplaren). De derde brochure handelde over de pers en Vietnam; daarin werden publicaties in de Nederlandse dagbladers over Vietnam vergelijkenderwijze onderzocht.

Ook aan andere universiteiten werden reeds werkgroepen gevormd, nl. aan de Vrije Universiteit in Amsterdam, aan de Technische Hogeschool in Delft, en aan de rooms-katholieke Universiteit van Nijmegen.

Communistische invloed in de SVB

Van het begin af aan hebben de communisten grote belangstelling aan de dag gelegd voor de SVB. Tot aan de oprichting van de studentenvakbeweging aangewezen op hun "eigen", kleine studentenorganisatie "Perikles", zagen zij in de SVB een mooie gelegenheid om een beter entree in de studentenwereld te verkrijgen.

De partijleiding hechtte daaraan zoveel waarde, dat het Tweede Kamerlid Marcus Bakker destijds bij het Ministerie van Defensie pogingen aangewend heeft om uitstel van militaire dienst te krijgen voor Rudi van der Velde: deze moest in september 1963 voor herhalingsoefeningen onder de wapenen komen. In werkelijkheid was het de CPN erom te doen, dat de communistische pion in de SVB (hij was toen landelijk actie-commissaris) bij het begin van het studiejaar zijn handen vrij zou hebben.

Nadien is het de partij dikwijls gelukt een communist in het landelijk bestuur van de SVB te doen opnemen. Na Van der Velde was het (zoon van de overleden , die in de dertiger jaren van zich deed spreken als leider van de munitie op de "Zeven Provinciën"), die begin 1964 deze functie verwierf. Hij werd in november van dat jaar opgevolgd door de reeds hierboven genoemde . Deze gaf op zijn beurt zijn "plaats" - zij het in een andere functie - in oktober 1965 over aan de uit Rotterdam afkomstige en in Delft studerende , ook uit communistisch milieu afkomstig.

In juni 1966 kwam opnieuw in het landelijk bestuur, ook weer als actie-commissaris, zij het slechts tijdelijk (naast , die zijn functie behield). In deze functie adviseerde hij kennelijk het landelijk bestuur om het afdelingsbestuur van Amsterdam wegens inactiviteit te schorsen en daarvoor in de plaats een interimbestuur aan te stellen, met de communist als voorzitter. Toen eind oktober van dat jaar een nieuw afdelingsbestuur moest worden gekozen, kwam o.a. met de communisten en

op de proppen. Ondanks een tegen-actie van niet-communisten, lukte het toch om zijn kandidaten benoemd te krijgen.

Niet in de laatste plaats was dat te danken aan de voorzorgen van de Periklieten. Op de vergadering bleek namenlijk dat in verhouding veel leden van deze communistische georiënteerde studentenvereniging aanwezig waren. Sommigen arriveerden vrij laat, maar in ieder geval voordat de stemming plaats vond. Ook waren er Periklieten aanwezig, die de laatste jaren geen enkele SVB-vergadering meer hadden bijgewoond. Tenslotte heeft de afwezigheid van enige vooraanstaande SVB'ers, die niet in de gelegenheid waren aan de vergadering van hun organisatie deel te nemen, het de communisten ongetwijfeld gemakkelijker gemaakt de benoeming van hun kandidaten door te drukken.

Voor zover bekend zat in het landelijk bestuur van de SVB, dat in november 1966 werd samengesteld, géén communist. Wellicht was dat een tegenzet van de niet-communisten. Overigens onderhielden verschillende bestuursleden wel goede relaties met vooraanstaande communisten.

In het op het 8ste congres (november 1967) gekozen SVB - landelijk bestuur en in het nieuwe bestuur van de afdeling Amsterdam hadden evenmin communisten zitting. Mogelijk houdt dat verband met het onverzoenlijke standpunt, dat de communistische studenten op het congres - en ongetwijfeld ook reeds ervoor, toen de bestuursformatie aan de orde kwam - ten aanzien van de "Kritische Universiteit" huldigden.

Gunstig resultaat grondraadsverkiezingen

Opmerkelijk is dat de CPN, door middel van haar spreekbuis "De Waarheid", tussen het SVB-congres in november 1967 en de verkiezingen van februari 1968, bijzonder weinig aandacht heeft besteed aan de activiteiten van de studentenvakbeweging. Toen de uitslag van de grondraadsverkiezingen evenwel geweldig bleek mee te vallen en er zelfs sprake was van een grote overwinning voor de SVB, was de partij eensklaps weer present. Sindsdien schrijft het partijdagblad weer veel en vaak over de SVB.

Achtergrond communistische koerswijziging

Het is nog te vroeg om definitief vast te stellen wat de CPN feitelijk heeft bewogen om aldus te handelen.

- 8 -

Er zijn evenwel verschillende mogelijkheden. In de eerste plaats bestaat de mogelijkheid, dat de communisten een afwijzende houding tegenover de KrU aannamen, omdat zij beducht waren voor een toenemende invloed van linkse socialistische jongeren daarin, al dan niet in samenwerking met de (ex-)provo's. Dat gevaar was niet denkbeeldig en is ook nu nog aanwezig, daar een duidelijk toenemende samenwerking tussen deze, van huis uit anarchistische jongeren en de voorstanders van de "Kritische Universiteit" valt te constateren. Nu het plan tot het instellen van de KrU evenwel geen belemmering bleek te vormen voor veel studenten om op de SVB te stemmen, heeft de partij - om opportunistische redenen - wellicht besloten ervan te maken wat ervan te maken is. In ieder geval zou zij kunnen proberen de verloren invloed in de SVB te herwinnen. Daaruit is dan misschien het zitting nemen van de communist in het geheel uit SVB'ers bestaande NSR-(interim)bestuur (30 maart j.l.) te verklaren.

Ook andere kwesties kunnen echter een rol hebben gespeeld. Het zal de partij, doormiddel van haar pionnen in de SVB bijvoorbeeld niet ontgaan zijn, dat de ex-voorzitter van deze organisatie, de laatste maanden veelvuldig contact had met personen en organisaties in Oost-Europa en ook met de communistische Internationale Unie van Studenten (IUS) in Praag. (Abeln is voorzitter van de commissie buitenland van de SVB en secretaris van de eerdergenoemde CESE). Daar de SVB bij de laatste verkiezingen de grootste "studentenpartij" werd was het direct al vrij zeker, dat de SVB een belangrijke rol in het nieuw samen te stellen NSR-bestuur zou gaanspelen. Gelet op de relaties van met de IUS, waarin de Sowjet-Russische communisten nog steeds de lakens uitdelen, zag de CPN zich wellicht geroepen pogingen te doen in dat NSR-bestuur vertegenwoordigd te worden. Zo zou zij immers de Russische invloed in de Nederlandse studentenbeweging kunnen inperken. Dit nog temeer omdat de SVB er in het verleden geen geheim van heeft gemaakt te willen bevorderen dat de NSR geassocieerd lid van de IUS wordt. (Volgens recente persberichten is het nieuwe NSR-(SVB)-bestuur zulks inderdaad van plan.)

Tenslotte heeft de CPN-invloed in SVB en NSR nog een geheel ander aspect. Er zijn namelijk aanwijzingen, dat de partij bezig is een

Behoort bij brief no. 908.664

- 9 -

nieuwe nationale Vietnamactie te starten, samen met socialisten, links-socialisten en pacifisten. De CPN wil daarbij de touwtjes in handen houden, maar dit naar buiten niet laten merken. In verband daarmee is een communist in het NSR-bestuur een niet te versmaden post.

Overigens een ongerijmde situatie, als men bedenkt dat op de 70 à 80.000 Nederlandse studenten en op de ca 2100 SVB-leden, slechts een 60-tal communist of communistisch georiënteerd is.

F

ACDI 921047

Dup.

DATUM 20 SEP. 1968

No.

1) Zo nodig andere rubricering aangeven.

Distr.:

BVDI - BFA - HD

Bijlage(n):

Afschr.:

HC

BO:

62147

Datum rapport

11-9-1968

Betreft: Buitenlandse politiek SVB etc.

De SVB zal de betrekkingen met de Oosteuropese studentenorganisaties nauwer aan gaan halen. Zij is tegen de politiek van de Warschaupactlanden, doch wil met vermelde organisaties zoveel mogelijk in contact treden teneinde hen te wijzen op de foutieve actie van deze landen i.z. de kwestie Tsjechoslowakije en hen tevens ervan overtuigen, dat het "stalinisme" moet worden verbannen.

De SVB zal zich ook meer tegen de NAVO gaan afzetten en met name tegen diegene, die een versterking van de NAVO voorstaan, zoals Minister De JONG en de Heer BIESHEUVEL.

DE S.V.B. EN HET STUDENTENRADICALISME

Onder invloed van de recente studentenonlusten in West-Duitsland, België, Italië en Frankrijk hebben gelijkgezinden of althans jongeren die er voor door kunnen gaan, in Nederland getracht ook een dergelijke situatie te doen ontstaan. Het bleek evenwel dat de grote massa van de studenten niet bereid was om (toen al) tot gelijksoortige acties als bijv. in Frankrijk, over te gaan.

Voorgeschiedenis

Alhoewel een aantal studenten h.t.l. verenigd in de Studentenvakbeweging (SVB), sinds de oprichting in 1963 als pressiegroep onder de studenten optrad, kan eigenlijk pas in de loop van 1967 en 1968 gesproken worden van een radicalere opzet van de SVB voor het verwezenlijken van haar plannen. Die opzet is belichaamd in de gedachte van de "Kritische Universiteit" (KrU), waaraan het 8ste SVB-congres begin november 1967 nader gestalte gaf.

Zoals bekend is het doel van deze "universiteit" de huidige tendenzen in de maatschappij tegen te gaan, die de studieduur willen verkorten en de universitaire vorming willen beperken tot een opleiding van wat men noemt "vakidioten". De KrU keert zich met name tegen de onderwerping van de wetenschappelijke opleiding aan de directe belangen van invloedrijke pressiegroepen uit de maatschappij. Studenten, wetenschappelijke ambtenaren en hoogleraren moeten zich daartegen gezamenlijk verzetten. De "Kritische Universiteit" heeft volgens de SVB kortom tot doel permanente maatschappijkritiek binnen de wetenschappelijke opleiding te brengen, om zodoend de universiteit te maken tot een "laboratorium van maatschappelijke veranderingen".

De KrU-gedachte stamt in feite uit het buitenland, voornamelijk van de "New Left"-studentenbeweging in Berkeley (Amerika) en van de AstA (Allgemeine Studentenausschusz - grondraad van de Freie Universität) in West-Berlijn.

Inmiddels bestaan aan verschillende universiteiten en hogescholen reeds werkgroepen. Genoemd kunnen worden de Universiteit van Amsterdam, de Vrije Universiteit aldaar, de Technische Hogeschool in Delft en de Katholieke Universiteit van Nijmegen.

/X

934759

Provo-invloed

Alhoewel de provo-beweging h.t.l. in mei 1967 officieel werd opgeheven en al eerder een eind was gekomen aan de veelvuldige demonstraties en provocerende activiteiten van die groep, is de provo-gedachte allerminst verdwenen. Zo staat vast dat de provo's (of wat er van over is) sterk geïnteresseerd zijn in de KrU en aan de uitvoering ervan actief deelnemen. In dit verband kunnen de namen worden genoemd van _____ en _____ uit Amsterdam.

Buitenlandse contacten

De initiatiefnemer van de West-Berlijnse KrU is de bekende Rudi Dutschke. Het behoeft dan ook geen betoog, dat de SVB'ers zich in eerste instantie richten naar wat er in West-Duitsland en West-Berlijn gebeurde. De meeste buitenlandse contacten sedert het najaar van 1967 hebben op dat land betrekking.

Allereerst reisden eind november 1967 _____ en _____ naar West-Berlijn om er Rudi Dutschke te interviewen, waarvan een verslag verscheen in "Vrij Nederland" van 9 december 1967. _____, tot november van dat jaar landelijk voorzitter van de SVB en sinds het tweede congres van de Europese syndicalistische studentenorganisaties (CESE), in augustus 1967 in West-Berlijn gehouden, secretaris van deze organisatie, is tevens voorzitter van de commissie buitenland van de SVB. _____ vervulde sinds eind 1965 een vrij belangrijke rol in de Amsterdamse afdeling van de SVB. In het voorjaar van 1968 werd hij, bij de verkiezingen van het bestuur van de Nederlandse Studenten Raad (NSR), secretaris buitenland van deze organisatie.

Tijdens bovenbedoeld bezoek werd met de AStA afgesproken, dat de SVB in januari 1968 een twintigtal militante leden naar Berlijn zou sturen voor een nadere bestudering van de KrU.

Half februari volgde in West-Berlijn de Vietnammanifestatie, waaraan ook door leden van de SVB werd deelgenomen. Rudi Dutschke, de belangrijkste spreker, ontvouwde daar zijn campagne tegen de NAVO-bases in West-Europa. Dat herhaalde hij tijdens een op 21 februari j.l. in Amsterdam gehouden solidariteitsbijeenkomst inzake

/X

"Steun aan het bevrijdingsfront en de Derde Wereld". Naar zijn mening moest deze actie culmineren in massale straatdemonstraties. Deze activiteiten moesten gecombineerd worden met subversieve acties waarmee hij naar hij meedeelde concreet bedoelde, het opblazen van oorlogsmateriaal. Volgens hem kon dat zijn: NAVO-bases, vliegvelden, maar ook schepen die materiaal en munitie naar Vietnam vervoeren.

Eind maart 1968 namen twee leden van de commissie buitenland van de SVB, waaronder de secretaresse, , deel aan de bijeenkomst van MAU (Mouvement Action Universitaire), die o.m. ten doel had voorlichting te geven over de ervaringen van buitenlandse studentenbewegingen.

Op 9 en 10 maart hield de Italiaanse studentenvakbeweging zijn eerste nationale congres. was daar aanwezig. Ook in december 1967 verbleef hij reeds in dat land (Turijn).

Deze reeks buitenlandse contacten werd voortgezet op 11 mei j.l., toen het bestuur van de NSR met bussen een tocht naar Bonn organiseerde, in verband met de aldaar te houden grote demonstratie tegen de zgn. Notstandsgesetze. Alhoewel het grootste deel van de Nederlanders bij de grens werd aangehouden en teruggezonden, slaagde er toch in om Bonn te bereiken.

Op 17 mei organiseerde de communistisch georiënteerde studentenvereniging "Perikles" in Amsterdam een openbare bijeenkomst gewijd aan de studentenacties in West-Duitsland en Frankrijk. Als sprekers traden daar o.m. op de anarchistisch georiënteerde SDS-bestuurder en , één der oprichters van de SVB. Naar de mening van laatstgenoemde is de achtergrond van het studentenprotest overal in West-Europa het verzet van de studenten, de wetenschappelijke ambtenaren en de hoogleraren tegen het dienstbaar maken van de universiteit aan de belangen van de industrie. "Dit najaar", aldus , "zullen in de verschillende faculteiten van de Nederlandse universiteiten, discussies van studenten en docenten over het rapport-Maris georganiseerd moeten worden. Als zo'n discussie 's avonds wordt gehouden, kan het best eens voorkomen, dat er zoveel te bespreken is, dat men besluit de volgende dag door te gaan, bijv. in een grote collegezaal, waar dan die dag geen college gegeven zou kunnen worden. Daarmee zouden studenten en de wetenschappelijke staf de universiteit zelf in handen nemen".

- 4 -

Op 22 mei d.a.v. organiseerden de democratisch-socialistische studentenorganisatie "Politeia", het blad "De Rode Tribune" van het Marxistisch-Leninistisch Centrum Nederland (MLCN) en de Cineclub Amsterdam in Amsterdam ook een bijeenkomst. Als sprekers traden op , voorzitter van de SDS en behorend tot de anarchistische groep in zijn organisatie, de Italiaanse studentenleider en uit Frankrijk.

Bij dit alles moet niet vergeten worden dat de Nederlandse Studentenraad (NSR) sinds 30 april 1968 definitief een bestuur heeft dat vrijwel geheel uit leden van de SVB bestaat: negen van de 10 bestuurders; bovendien is één van die negen communist, namelijk , zoon van de communistische wethouder van Amsterdam. Geven de SVB-leiders richting aan de activiteiten van een goed deel van hun leden (landelijk telt de SVB thans 2240 leden), het NSR- (lees SVB-) bestuur doet hetzelfde ten aanzien van de 70.000 à 80.000 studenten, die in de Raad van Vijftig (NSR) vertegenwoordigd zijn.

Nadat het NSR-bestuur zich had laten informeren over de achtergrond van de situatie in Frankrijk, maakte het bekend, dat onderzocht zou worden, welke activiteiten naar aanleiding daarvan in Nederland ontplooid zouden kunnen worden, mede gezien de parallellen van de onderwijshervormingen in beide landen.

Vermoedelijk werd deze achtergrondskennis mede verstrekt door de Nijmeegse studente , secretaresse van het NSR-bestuur, de enige in dit bestuur die geen lid is van de SVB. Zij was omstreeks 12 mei j.l. in de Franse hoofdstad.

Overigens verdient ook de figuur van vermelding. Behalve dat zij deel uitmaakt van de commissie buitenland van de SVB, doet zij dat óók (voor de SVB uiteraard) van de commissie buitenland van de NSR.

Ook andere Nederlandse studenten bezochten recent Parijs, zoals bijvoorbeeld , oud-landelijk bestuurder van de SVB en thans redacteur van het SVB-blad "Demokrater"; , eveneens redacteur van dat blad en , die enige jaren geleden een belangrijke plaats in de linkse Socialistische Jeugd (SJ) innam.

Acties

De bijeenkomst van de 22ste mei heeft voor de organisatoren niet datgene opgeleverd wat zij ervan verwacht hadden. De drie buitenlandse sprekers hielden tamme redevoeringen. Een poging om desondanks de aanwezigen de straat op te krijgen om Carré, evenals het Odéontheater in Parijs, door studenten te laten bezetten, mislukte. Zelfs de trotskistische student , die zich daarvoor geweldig inspande, kon dat niet bereiken. Wel werd besloten om in de Aula van de Universiteit van Amsterdam, overigens met toestemming van de rector-magnificus, te gaan discussiëren over universitaire problemen.

Inmiddels had de SVB op 12 mei vóór het woonhuis van Dr. Maris - de vroegere voorzitter van een commissie, die het rapport over de herstructurering van het hoger onderwijs opstelde - een demonstratie georganiseerd. Dat was een misgreep, aangezien de heer Maris sinds het tot standkomen van het rapport geen deel meer van de commissie uitmaakt. Kort daarop deed de SVB een tegen-rapport het licht zien, onder de titel "Universiteit en onderneming". Aangezien Maris, volgens de SVB, voorstelde ook de vrijheden van de professoren te verminderen, hoopte de SVB ook van hen, overeenkomstig de situatie in andere landen, steun te verkrijgen.

Ook een andere kwestie ontnam aan de SVB-prominenten het revolutionaire élan. Op 21 mei j.l. werd nl. bij de Amsterdamse bedrijven een door de SVB en de SJ ondertekend pamflet verspreid, waarin de arbeiders werden opgeroepen zich solidair te verklaren met de studenten en deel te nemen aan een op 22 mei (gelijktijdig met de vergadering in het Capitoaltheater) aan de Vrije Universiteit in Amsterdam te houden bijeenkomst. Deze was bedoeld als protest tegen het aangekondigde ontslag van student-assistenten aan deze universiteit. In het pamflet werd medegedeeld dat dit laatste gebeurde als gevolg van de bezuinigingspolitiek van de regering en dat diezelfde politiek in de bedrijven leidde tot werkeloosheid onder de bouwvakkers, textielarbeiders, metaalarbeiders enz.

Nog afgezien van het feit dat de arbeiders geen gehoor aan de oproep gaven, wijzigden zich inmiddels ook de omstandigheden. Diezelfde dag werd namelijk medegedeeld dat het ontslag van de student-assistenten niet zou doorgaan.

- 6 -

Ook een "bezetting" van de universiteitsbibliotheek op 29 mei en een "beleg" voor het gebouw van de Academische Raad op 31 mei j.l. leverde niet datgene op wat de organisatoren zich ervan hadden voorgesteld.

Standpunt communisten

De communistische studenten h.t.l. hebben sinds de voor de SVB zo gunstige uitslag van de grondraadsverkiezingen in februari 1968, hun afwijzende houding ten aanzien van de KrU - zij het om opportunistische redenen - laten varen. Dit ondanks hun beduchtheid voor een toenemende invloed van links-socialistische en anarchistische jongeren daarin. De gebeurtenissen van de laatste tijd hebben doen zien dat de communisten op de ingeslagen weg voortgaan en pogingen ondernemen, om in deze meer radicale manier van optreden een eigen geluid te laten horen.

Dat bleek allereerst uit de op 8 mei j.l. in Amsterdam gehouden demonstratie van "Perikles", samen met het communistische Algemeen Nederlands Jeugdverbond (ANJV). Daarbij werden leuzen gehanteerd als "Solidair met de Franse studentenacties" en "Weg met het gaullisme". Vervolgens organiseerde "Perikles" de bijeenkomst met de SDS'er . De communisten hebben ten aanzien van deze laatste ongetwijfeld niet geweten dat hij tot de radicale, anarchistische vleugel van de SDS behoort. Ook niet dat hij, naar verluidt, over goede relaties met Oostduitse communisten beschikt. Zouden de communisten daarvan wél op de hoogte zijn geweest, dan zouden zij in geen geval hem hebben uitgenodigd. De CPN maakt er immers geen geheim van dat zij weinig op heeft met de Oostduitse communistische partij.

Opm. Uit deze relatie van mag in geen geval afgeleid worden dat de huidige activiteiten van links-radicalen jongeren in West-Europa op instigatie van Oosteuropese communisten zouden plaats vinden. Wel kan worden aangenomen dat zij de ontwikkelingen van de laatste maanden met belangstelling volgen en eventueel niet zullen nalaten deze ten eigen nutte aan te wenden. Vanuit dat standpunt moeten ook de relaties van met de communistische Internationale Unie van Studenten (IUS) verklaard worden. Hij reisde de laatste maander

herhaaldelijk naar Oost-Europa en stelde zelfs een verslag van al deze contacten op, kennelijk op het hoofdkantoor van de IUS in Praag, omdat hij er "dank zij de faciliteiten van deze organisatie rustiger en sneller kon werken".

Het nieuwe standpunt van de communisten blijkt ook uit een circulaire van "Perikles" aan haar leden. Daarin wordt gesteld, dat bij de activiteiten in het buitenland de studenten dikwijls een katalyserende rol vervullen. Vervolgens wordt aangekondigd dat in Nederland de komende tijd grootscheepse acties zullen plaats vinden en dat de SVB een aantal massa-debatten voorbereidt. Na herinnerd te hebben aan de meeting van de bonafide vakbonden op 25 mei j.l. in Utrecht, wordt tenslotte meegedeeld dat het voor "Perikles" van het grootste belang is deze beweging zoveel mogelijk te steunen.

Dit laatste komt ook tot uiting in het verschijnen van een discussiekrant, die het CPN-orgaan voor studenten en intellectuelen "Kontrast", in samenwerking met "Perikles", is gaan uitgeven. In het eerste nummer van dit orgaan kwam "de gezamenlijke strijd van studenten en arbeiders tegen de concerns" aan de orde. Medegedeeld werd dat discussie-bijdragen daarover of over andere politieke onderwerpen, voor een van de volgende nummers, konden worden overhandigd aan de colporteurs of opgestuurd aan de redactie. Deze wordt gevormd door de communisten

(voorzitter "Perikles") en Rudi van der Velde.

De communistische studenten weten zich in hun streven gerug-gesteund door de partij en haar dagblad "De Waarheid". Opmerkelijk groot is de aandacht die deze krant besteed heeft aan de studentenacties in West-Europa. Naar Frankrijk zonden zij zelfs een speciale verslaggever in de persoon van

In een hoofdartikel in het partijdagblad van 14 mei j.l. wordt ten aanzien van Frankrijk gesteld, dat vooral de jonge generatie een zeer moedige en van veel inzicht getuigende rol speelde en daarbij sterk op de voorgrond trad. Dat was volgens "De Waarheid" een van de uitgesproken sterke kanten van de nieuwe ontwikkeling. Het artikel besluit met te zeggen dat alle vooruitstrevende krachten, ook in ons land, daaruit kracht en inspiratie

kunnen putten. Tijdens de 1 mei-viering van de CPN in Rotterdam, werd door Marcus Bakker, lid van het dagelijkse bestuur van de partij en fractie-voorzitter van de Tweede Kamerfractie, met nadruk gesteld dat de communisten volledig achter de Duitse studenten staan.

Aanhang en invloed

Op pagina 1 is reeds gesteld dat de grote massa der Nederlandse studenten niet bereid bleek om tot gelijksoortige acties als bijv. in Frankrijk te komen. Wel lijkt het er op dat behalve SVB'ers, ook andere progressief georganiseerde studenten (gedacht wordt aan Stud'75), accoord willen gaan met datgene wat de SVB ten aanzien van de onderwijshervormingen voorstaat. Zij lopen daarbij het gevaar - overigens zonder dat zelf te willen of te beseffen - op deze wijze medewerking te verlenen aan de politieke activiteiten van de SVB, die voor een buitenstaander moeilijk te onderscheiden zijn van die ten aanzien van onderwijshervormingen.

Dat is niet het enige gevaar dat de niet-radicalen studenten bedreigt. Herinnerd wordt in dit verband aan een recente daad van het Nederlands Studenten Accoord (NSA). Het NSA publiceerde en bood ten verkoop aan de tekst van het vertrouwelijk advies van het dagelijks bestuur van de Academische Raad, gericht aan de voltallige raad. Het NSA zegt het advies, dat handelt over de "Organisatie en structuur van de universiteit en hogeschool" gepubliceerd te hebben "in het belang van een vruchtbare discussie".

Alhoewel het "Algemeen Handelsblad" en "het Parool" vóór de NSA-publicatie samenvattingen van het bewuste advies opnamen, speelde het NSA door zo te handelen tóch de SVB in de kaart. De syndicalisten zien deze publicatie ongetwijfeld als resultaat van de door hen uitgeoefende druk. Het NSA poogde kennelijk de SVB de wind uit de zeilen te nemen, maar liet zich daardoor tot een handelwijze verleiden, die zij onder meer normale omstandigheden, stellig als ongeoorloofd van de hand zou hebben gewezen.

Er zijn geen exacte gegevens voorhanden inzake de aanhang en invloed van de studentenleiders op de studenten tijdens en na de jongste activiteiten. Gelet evenwel op de geringe weerklank, zullen

beide, althans op dit moment, niet zo groot zijn. Wel moet niet vergeten worden dat de tijd, voor wat Nederland betreft, niet zo gunstig was voor massale acties. Veel studenten zaten voor tentamen en ook was de zomervacantie in aantocht.

Wel zijn er gegevens over het aantal leden van de SVB, die toch gezien mag worden als de drijfveer van de studentenactiviteit. Volgens een telling van 30 april 1968 had deze syndicalistische studentenorganisatie in totaal 2240 leden, waarvan er 1069 aan de Universiteit van Amsterdam studeren. Daarna volgt Leiden met 227, Utrecht met 182, Delft met 146 en Nijmegen met 129 leden. Groningen en Rotterdam zijn vrijwel even groot; respectievelijk 119 en 117. De kleinere afdelingen zijn de VU in Amsterdam (84), Wageningen 61, Eindhoven 51, Tilburg 35 en Drienerlo 20.

Op deze aantallen moet men zich niet verkijken. Naast die aan de Universiteit van Amsterdam, zijn de afdelingen in Nijmegen en aan de VU eigenlijk het meest actief. Speciaal Nijmegen verdient enige toelichting. Allereerst was het in Nijmegen waar in 1963 met het idee naar voren kwam een studentenvakbeweging op te richten. Vooral het laatste half jaar nemen de activiteiten daar geweldig toe. Dat blijkt o.a. uit het leggen van contacten met de begin van dit jaar in Leuven stakende studenten; het tegen-rapport "Universiteit en Onderneming" was voornamelijk het werk van Nijmeegse studenten; in die universiteitsstad is men blijkbaar ook het verst gevorderd met de KrU en het is ook Nijmegen, dat thans pogingen doet tot het vormen van een onderwijsfront. Dat zou een organisatie moeten worden van allen, die hun belangen binnen het huidige onderwijssysteem niet kunnen verwezenlijken: een organisatie van leraren, kleuterleidsters, onderwijzers, kwekelingen, studenten in de ruimste zin des woords, hoogleraren, scholieren en ouders. Ook zou het de bedoeling zijn om door middel van oudercomité's, de arbeiders te bereiken.

Voortgezette actie

Zoals reeds hierboven is opgemerkt, werden de pogingen van de SVB om hier een soortgelijke situatie als in andere Westeuropese landen te doen ontstaan, niet met succes bekroond. De syndicalistische studentenorganisatie liet evenwel de moed niet zakken. Dat

bleek o.m. uit de inmiddels aangekondigde nieuwe activiteiten.

Zo zou met ingang van 10 juni j.l. een kadercursus zijn gestart over de "Herstructurering van het onderwijs", welke cursus onder leiding zou staan van _____, één der oprichters van de SVB. Voorts werd van 12 tot 21 juli j.l. in Drienerlo in samenwerking met de Leuvense studentenvakbeweging (ook SVB genaamd), een seminar gehouden over "Universiteit en onderneming". Ook wilde men daar komen tot het opstellen van een actieboek inzake de universiteit. Aan dit seminar zou ook zijn deelgenomen door studentenleiders uit België, Frankrijk en Duitsland. In Leuven zou in de loop van augustus j.l. een soortgelijke bijeenkomst zijn gewijd aan de strategie en organisatie in het inmiddels aangevangen academische jaar.

Het ziet er naar uit, dat de SVB met deze activiteiten in de eerste plaats het eigen kader tracht te versterken. In de afgelopen maanden werd ervaren, dat aan de politieke ondergrond wel het een en ander mankeerde. Anderzijds worden hierdoor ook de banden met geestverwanten in het buitenland geconsolideerd en zouden ervaringen elders opgedaan, benut kunnen worden.

Inmiddels heeft de SVB verslag uitgebracht van het in Drienerlo gehouden seminar. Daaruit blijkt, dat men nog al ernstige kritiek had op de in de afgelopen maanden gevoerde acties, speciaal met betrekking tot het zgn. rapport-Maris. Basis van de discussie was een groot aantal stellingen, zoals o.a.:

- De gehouden massaverzamelingen verliepen doorgaans niet goed, omdat deze niet grondig werden voorbereid.
- Tijdens de actie werd de SVB geconfronteerd met uiterst flexibele autoriteiten, die vaak aan de discussies deelnamen. Er was geen uitgewerkte strategie om deze mensen op de juiste manier te provoceren.
- In Amsterdam zijn grote communicatie-stoornissen geweest.
- Aangevoeld is, dat conflicten binnen de wetenschappelijke staf zeer bruikbare instrumenten kunnen zijn om te komen tot massaverzamelingen en discussies in de afdelingen.

- Het aan het licht brengen van schandalen kan de acties een bredere politieke betekenis geven.
- In een periode van actie moet de scholing maximaal zijn. Er moet een permanent systeem van scholing komen.
- Bij de actie-Maris is teveel op de traditionele methode van propaganda teruggevallen. In Brussel heeft men tijdens de bezetting van de universiteit een maand lang een lokale, illegale radiozender als contact gebruikt. Het was een propagandamiddel bij uitstek. Zo'n radiozender is voor een paar honderd gulden in elkaar te zetten en zou n.a.w. ook in de Nederlandse situatie bruikbaar zijn.

BFA
15 oktober 1968

UITGEBOKT

Aan Zijne Excellentie de Minister
van Binnenlandse Zaken,
te
's-GR A V E N H A G E.

1

941.582

16 januari 1969.

Het 10e landelijk congres van
de Studentenvakbeweging (SVB)

Hierbij heb ik de eer Uwe Excellentie een rapport aan te bieden
betreffende bovengenoemd onderwerp.

HET HOOFD VAN DE DIENST

Drs. A. Kuipers.

Behoort bij brief no. 941.582

Dit exemplaar bestaat uit elf blz. plus bijlage.

HET 10de LANDELIJK CONGRES VAN DE STUDENTENVAKBEWEGING (SVB)

S a m e n v a t t i n g

Het belangrijkste doel van het van 21 tot en met 24 november 1968 in Amsterdam gehouden 10de congres van de Studentenvakbeweging (SVB), was het samenbundelen van verschillende stromingen en groepen binnen de organisatie. Gelet op de samenstelling van de - in verband hiermede - thans opgerichte Sentrale Beleidskommissie (SBK), lijkt het niet onmogelijk dat men daarin zal slagen. Ook werd het congres door , de geestelijke vader van de SVB, gebruikt om een begin 1969 te organiseren samenwerkingscongres inzake de buitenparlementaire oppositie voor te bereiden.

Tenslotte vestigde de aandacht op zich door zijn propaganda voor (subversieve) acties tegen de NAVO en tegen het leger. Hoewel reeds enige maanden geleden als voorzitter van de commissie buitenland van de SVB werd afgezet, blijft het verbazingwekkend, dat hij steeds weer kans ziet verschillende, aan deze functie inherente, activiteiten aan de dag te leggen.

Behoort bij brief no. 941.582

HET 10de LANDELIJK CONGRES VAN DE STUDENTENVAKBEWEGING (SVB)

Van 21 tot en met 24 november 1968 organiseerde de Studentenvakbeweging (SVB) in Amsterdam haar 10de landelijk congres. De openingszitting werd bijgewoond door ca. 80 jongeren, welk aantal op de laatste congresdag bleek te zijn toegenomen tot enige honderden. In tegenstelling tot voorgaande jaren, toen de eerste dag steeds gebruikt werd voor het houden van referaten, begon men ditmaal - na de opening door de voorzitter - onmiddellijk met de discussies.

Meningsverschillen

De redenen daartoe waren kennelijk de meningsverschillen, die reeds enige tijd in de SVB bestaan (waarvan ook voorzitter gewaagde) en die men blijkbaar zo snel mogelijk de wereld uit wilde hebben. Volgens was dat noodzakelijk, indien men tenminste het voortbestaan van de organisatie wilde garanderen.

Het "SVB-Bulletin" van 27 november 1968, dat een verslag van het congres bevatte, was over deze meningsverschillen veel uitvoeriger dan de SVB-voorzitter. Wat zich aanvankelijk als tactische verschillen van inzicht bij acties op de universiteiten openbaarde - aldus het verslag - groeide uit tot politieke meningsverschillen. Als gevolg daarvan vond een opsplitsing plaats in groepen, met ieder haar eigen, specifieke activiteiten. Er kwam evenwel niet één groep naar voren, die het (politieke) program aangaf, binnen welks kader men ten aanzien van elkaar een solidair en ten opzichte van de centrale strategie een loyaal standpunt innam. Hierdoor en doordat de groepen elkaar zelfs gingen bestrijden, werd de SVB als organisatie steeds meer verzwakt.

Ook andere factoren waren daaraan volgens het verslag debet. Zo achtten velen de SVB niet meer representatief voor de studentenoppositie: de belangrijkste politieke acties werden wél door SVB-leden geleid, maar niet door de SVB als organisatie geentameerd. Bovendien vertoonden de meeste acties in de universiteitssteden nauwelijks parallellen en hadden zij in ieder geval geen gezamenlijke politieke basis, noch een ~~gezamenlijke~~ strategie:

er was in het geheel geen sprake van organisatorische coördinatie. Sedert de verkiezingsoverwinning van februari 1968 - zo vervolgt het verslag - werden de meeste studentenacties onder de naam van de grondraden en van de Nederlandse Studentenraad (NSR) gevoerd; de meer radicale acties en activiteiten, die getuigden van kritiek op het universitaire bestel, vonden plaats onder auspiciën van resp. actie-groepen en Kritische Universiteit (KrU), terwijl de kleinere acties in de faculteiten vooral ook niet onder SVB-vlag werden gevoerd, maar onder meer neutrale namen, zoals die van de Beweging Democratisering Universiteit.

Door dit alles raakte de SVB-zèlf steeds verder op de achtergrond. Dat gebeurde ook met haar contacten met andere organisaties en groepen. Er bestonden weliswaar contacten via de leden van de SVB, maar die traden in dat geval niet namens hun organisatie op. Ook kreeg de SVB met gebrek aan kader te kampen.

In deze situatie kwam het congres bijeen.

Discussie

Reeds onmiddellijk aan het begin van de discussie ontstonden moeilijkheden over de volgorde der te behandelen punten.

- zoals bekend een der oprichters van de SVB, die nog steeds grote invloed heeft - stelde voor om eerst de doelstellingen van het congres en van de SVB te bespreken. Een jonger SVB-lid,

(in 1967 landelijk bestuurder van de SVB en thans secretaris onderwijs van de Algemene Studentenvereniging Amsterdam - ASVA), was het daarmee niet eens en wilde allereerst discussiëren over de studentenoppositie. , eveneens een jonge, vooraanstaande SVB'er, die in 1967 voorzitter van de ASVA was, had weer een ander voorstel: hij wilde eerst het universitaire onderwijs aan de orde stellen. Na veel geharrewar werd besloten om op 's voorstel in te gaan.

betoogde dat het huidige doel van de universiteit is mensen af te leveren, die passen in de maatschappij. De SVB is het daarmee evenwel niet eens, omdat zij niet met die maatschappij accoord gaat. Om die reden voert zij ook actie. Mede daardoor zijn pas afgestudeerden kritischer ten opzichte van die maatschappij komen te staan. Toch worden zij nog steeds met ijzeren hand gedwon-

gen zich aan te passen. Vandaar, dat juist ~~deze mensen~~ voor de SVB-acties veel sympathie hebben. Daarom achtte het van belang dat deze afgestudeerden door middel van publicaties bij of om te scholen.

Aan het slot van zijn betoog kwam hij tot de conclusie, dat de maatschappij-analyse veel meer expliciet moet worden dan tot nu toe het geval was. Ook wees hij op het verschil in aanpak tussen Amsterdam en Nijmegen. In de hoofdstad stuurde men aan op een conflict, in Nijmegen daarentegen pleegde men overleg, met als uitgangspunt de maatschappij-analyse.

De teneur van hetgeen naar voren bracht was, dat overleg met de universitaire autoriteiten nuttig kon zijn, hoewel hij acties tegen de NAVO ook wel belangrijk vond.

, die na sprak, meende dat - aangezien de studenten van nu geen bedreiging voor de huidige maatschappij vormen - er een politieke "opvulling" moest komen, zoals bijvoorbeeld een anti-NAVO-actie, zowel binnen als buiten de universiteit. Dat zou dan volgens hem moeten leiden tot een ver doorgevoerde democratisering, met name in de economische en in de chemische faculteit (chemische oorlogvoering!). Wat het overige betreft, was ook hij voor overleg met "de overheid".

gaf in zijn discussie-bijdrage een analyse van de situatie in Amsterdam sinds de actie tegen het Mexicaanse consulaat, de berechting van de "bezetters" en de daaruit voortgekomen demonstraties. Volgens hem was het noodzakelijk, dat de SVB inzicht verwierf in de plaats van de studenten-oppositie in universiteit en maatschappij. De liberale "vrijheid en democratie" in de studentenwereld had volgens hem geleid tot de vorming van belangengroepen, een ontwikkeling die zich nog steeds voortzet. In deze situatie moesten z.i. de spelregels van de heersende groep aanvaard worden. Vanuit dat standpunt diende de SVB de studenten-oppositie te analyseren. Volgens zouden de studenten aan prestige verliezen, indien zij niet zouden deelnemen aan wat zich thans in de maatschappij voltrekt. Samenvattend kwam tot de volgende punten:

1. In Amsterdam is door de Mexico-actie zowel een conflict ontstaan tussen gezag en studenten, als tussen de studenten en de

"buitenwereld" *). Om aan dit laatste een eind te maken, zouden ook niet-studenten tot de universiteit moeten worden toegelaten;

2. De studenten kunnen de nieuwe structuur die zij willen niet waarmaken, als zij er zelf niet warm voor te krijgen zijn. In Nijmegen lukte dat een beetje, in Amsterdam zeker niet, aldus .

Congresdoel

Eerst op de derde congresdag (23-11-1968) hield voorzitter een vrij uitvoerige inleiding over de opzet van het congres, t.w. het bundelen van de bestaande actiegroepen, zoals faculteitskernen, KrU enz.. Deze groepen moesten z.i. een politieke basis krijgen en centraal geleid worden. Daarbij wilde het SVB-bestuur "terug naar de faculteit" en wel zodanig, dat deze "politiserend" zou gaan werken. Dat was volgens hem noodzakelijk, aangezien de SVB thans met de volgende problemen zit:

- de problematiek van het Maris-rapport is niet van de baan;
- de nota-Posthumus is een aanval van de onderneming en van de maatschappij op de universiteit;
- de acties tegen de NAVO en vóór de Derde Wereld staan niet in het middelpunt van de belangstelling.

zag de oplossing van de problemen alleen in een sterk gecentraliseerde SVB. De organisatie zou moeten worden opgebouwd vanuit landelijk gecoördineerde raden, die per faculteit werkzaam zijn. Op deze wijze, aldus , moet een massa-organisatie gestalte kunnen krijgen.

Hij bracht daarop het voorstel van het landelijk SVB-bestuur ter tafel om, in verband met de actie tegen de nota-

*) Kennelijk wordt hier bedoeld op het organiseren van studentendemonstraties in de spitsuren, zoals dat in de laatste week van oktober 1968 in de hoofdstad het geval was.

Posthumus, een nieuwe commissie in het leven te roepen, de Sentrale Beleidskommissie (SBK). Deze zal bestaan uit het nieuwe (inmiddels gevormde) landelijk bestuur van zes personen en uit vertegenwoordigers van plaatselijke afdelingen, met daaraan toegevoegd enige specialisten op het gebied van bijvoorbeeld de nota-Posthumus, de radenuniversiteit, de KrU enz. Het is de bedoeling, dat de leden van de SBK - door het congres benoemd - full-time gaan werken. Iedere zondagmiddag zal de SBK in vergadering bijeen komen.

De afdelingen van hun kant zijn verplicht zich aan de beleidslijn te houden, die door de SBK wordt vastgesteld. Mocht een afdeling het met een besluit niet eens zijn, dan kan dit aan een bijeen te roepen congres worden voorgelegd.

Dit bestuursvoorstel werd aangenomen met 28 stemmen voor en slechts 2 tegen. Het is de bedoeling, dat de SBK nu de nota-Posthumus zal gaan "inventariseren" gedurende een seminar, dat in de Kerstvacantie zal plaatsvinden (2 tot 7 januari 1969). Daar zal voorts de problematiek aan de orde komen van hetgeen er in de faculteiten aan zal moeten worden gedaan.

Buitenparlementaire oppositie

Op de laatste congresdag (zondag 24 november) sprak allereerst over de buitenparlementaire oppositie. Doel daarvan is volgens hem het realiseren van een maatschappij, die de productiemiddelen in eigen hand heeft en waarvan de welvaart niet, zoals thans, gebaseerd is op het leegplunderen van de Derde Wereld. Voorts betoogde hij, dat zich eveneens een verkeerde structuur manifesteert in de hedendaagse politiek: "er is een grote

"afstand tussen kiezer en gekozene, wat in de praktijk zeggen wil, "dat de kiezer zijn politieke macht na de verkiezingen uit handen "geeft", aldus . Daarvoor in de plaats moet er een directe democratie komen: men moet zijn politieke macht zèlf uitoefenen. Aangezien de bestaande politieke partijen niet bij machte zijn daarin verandering te brengen, kan dat alleen gebeuren door stakingen (werk- en/of collegestakingen) en demonstraties. Dat is, aldus , de buitenparlementaire oppositie. Zo'n staking kan een eigen dynamiek ontwikkelen en bijvoorbeeld leiden tot bedrijfsbezetting of tot het opsluiten van de directeur. was van mening, dat dergelijke acties veel meer zin hebben dan een parlementair debat, welke weg de vakbeweging pleegt te bewandelen.

Wat Nederland betreft: de hier bestaande kleine actie-groepen (van studenten en niet-studenten) moesten naar de mening van , bijeengebracht worden op een samenwerkingscongres, dat in januari of februari 1969 zou moeten plaatsvinden. Daar zou men het natuurlijk eerst eens moeten worden over prioriteiten. De SVB moet zich daarbij richten naar de werksituatie van de student; zij mag daar evenwel niet stil bij blijven staan, maar moet verder gaan dan de "poort van de universiteit".

In aansluiting op deze inleiding werd besloten het be-doelde congres te coördineren met het faculteitswerk. Overigens zal dit congres zich primair richten op het onderwijs, op vraagstukken van de dienstplichtige militairen en op de activiteit van de be-drijfscomité's. Uit de SBK werd inmiddels een congressecretariaat gevormd, dat zal bestaan uit (Amsterdam) en (Nijmegen). De eerste taak van het secretariaat is het samenstellen van een lijst van mogelijke deelnemers alsook het peilen van reacties.

Actie tegen de NAVO

Na sprak over de NAVO. Hij karak-teriseerde deze verdragsorganisatie als een "contra-revolutionaire organisatie, gericht op de handhaving van het kapitalistische systeem in Europa en tevens een hoeksteen van het imperialisme in de Derde Wereld". Dit laatste illustreerde hij aan de hand van de op-

standen in Angola en Mozambique, die met NAVO-wapens onderdrukt zouden worden en met Suriname, waar raketten zouden staan, die op Cuba zijn gericht.

Vooraf tegen deze functies van de NAVO, aldus , moeten de acties gericht worden.

Verder stelde dat het - gezien de voorlichting, die door NAVO-officieren op de scholen wordt gegeven - de moeite waard zou zijn een goede studie en analyse van deze organisatie te maken. Dat zou dan op de universiteit kunnen gebeuren en de SVB zou daartoe werkgroepen kunnen oprichten.

Ook bracht naar voren, dat de SVB de autoritaire structuur van het leger moest aanvallen door daarin "politiserend" op te treden, zoals dat ook reeds in West-Duitsland wordt gedaan door de Socialistische Duitse Studentenbond (SDS). Deze activiteit zou daar geleid hebben tot toename van het aantal dienstweigeraars en tot sabotage. ontleende deze gegevens - naar hij verklaarde - aan een rapport van het Duitse ministerie van Defensie*). Binnen het leger en binnen de universiteit moesten z.i. dan ook discussiegroepen worden gevormd, die de politieke functie van het leger onder de loep nemen en speciaal grote aandacht besteden aan de indoctrinatie van de jeugd, die juist op deze leeftijd gemakkelijk te beïnvloeden is. De SVB zou daarvoor het materiaal en de theoretische achtergrond moeten leveren**).

Wat de demonstraties in dit vlak betreft, maakte onderscheid tussen vreedzame en niet-vreedzame. Van de eerste was die van de CPN tegen de NAVO op 30 november j.l. in Amsterdam een voorbeeld. Volgens moest die door de SVB gesteund worden. (Het congres ging daarmee accoord) Andere voorbeelden van deze categorie waren het oprichten van werkgroepen, het debatteren met militaire woordvoerders en met regeringsvertegenwoordigers, zoals

*) Het is niet uitgesloten dat hier wat blufte. Het gegeven over de dienstweigeraars is in ieder geval afkomstig uit het jaarverslag van de SDS, waarvan een door gemaakte vertaling in het "SVB-Bulletin" van 1 oktober 1968 verscheen.

**) Ook bij sommige Politeianen schijnt een plan te leven om te komen tot discussies met militairen. Dit plan lijkt veel op de door de SDS sinds haar 23ste congres in september 1968 gepropageerde actie in de Bundeswehr.

de ministers De Jong, Den Toom en Luns, alsook het verstoren van hun spreekbeurten en toespraken. Wat de niet-vreedzame betreft, noemde het werpen van suikerklontjes in de benzinetanks van militaire voertuigen als voorbeeld.

Met betrekking tot de buitenparlementaire oppositie bracht hij naar voren, dat men door gebruik te maken van loonacties, acties op de universiteiten enz. een anti-NAVO-actie zou kunnen "politiseren". Onze leuze, mede als vorm van solidariteit met Vietnam moet luiden "Vernietig de NAVO", zo besloot zijn agressief betoog.

In het kader van de discussie over dit onderwerp werd besloten, dat de SVB zich zal gaan bezinnen over de tactiek van de verstoring van bijeenkomsten en dat zij het uitgeven van een NAVO-bulletin in overweging zal nemen. Wat 's analyse van de NAVO en van het leger betreft, merkte op, dat deze vrijwel identiek was aan de ideeën van de SDS. De SDS maakt evenwel, volgens , de fout allerlei kleine acties te organiseren, waardoor de omverwerping van de maatschappij veel te lang zou duren. De SVB heeft voorts geen "massa" achter zich. Daarom moeten, aldus , de acties van de SVB in geen geval parallel lopen met die van de SDS. Hij was wel voor het oprichten van studiegroepen in het algemeen en van discussie-groepen in het leger. Daartoe zou z.i. contact moeten worden opgenomen met de Bond van Dienstweigeraars. Daarna kon dan volgens spreker vastgesteld worden "op hoeveel man we kunnen rekenen".

, die optrad als congresvoorzitter, meende dat de door gepropageerde gewelddadige acties, zoals sabotage door middel van suiker in de benzinetanks, niet serieus bedoeld konden zijn. Zij zouden volgens hem een tegenactie uitlokken, waardoor de groep, die dit soort activiteiten zou ondernemen, geïsoleerd zou komen te staan, hetgeen nu juist niet de bedoeling was.

bracht zelf nog naar voren, dat de NAVO zich momenteel identificeert met datgene wat in Griekenland gebeurt. Volgens hem is het Atlantisch bondgenootschap gebaseerd op de tegenstelling kapitalisme-socialisme. "Ik kies voor het socialisme",

aldus , "en wel voor het socialisme in eigen land en in solidariteit met de Derde Wereld". Met betrekking tot acties als suiker in benzinetanks, merkte hij nog op dat deze alleen zin hadden, indien zij actueel waren.

Commentaar

Allereerst kan men zich afvragen, om welke reden over de betekenis van "overleg" (i.c. met de leiding van de universiteit) op de eerste dag van het congres een andere mening huldigde dan op de laatste. Wellicht is een en ander te verklaren uit een poging zowel de gematigden als de meer radicalen voor zijn standpunt te winnen en - gelet op de bestaande controversen - beide groepen dichter bij elkaar te brengen. Het kan ook zijn, dat om een andere, opportunistische reden zijn standpunt wijzigde. Zijn eerste uitspraak werd in elk geval slechts door 80 personen aangehoord, terwijl de laatste dag werd bijgewoond door enkele honderden.

Rond en zijn uitlatingen blijven er eveneens veel onduidelijkheden. Allereerst moet in herinnering worden gebracht, dat , toen hij deze toespraak hield, al enige maanden geen voorzitter meer was van de commissie buitenland van de SVB. De leiding van deze organisatie maakte daar, zoals bekend, eind september jl. een eind aan. werd toen - wat zijn buitenlandse relaties betreft - a.h.w. onder curatele gesteld. Toch kreeg hij op het congres de gelegenheid te zeggen wat hij zeggen wilde. Het is echter wel opvallend, dat in het reeds eerder gememoreerde "SVB-Bulletin" van 27 november jl. met geen woord over de inleiding van werd gerept. Opvallend is ook dat geen deel uitmaakt van de SBK.

Wat de inhoud van zijn betoog betreft: het valt op, dat zich steeds meer van communistisch jargon gaat bedienen; voorts, dat hij commentaar op de inval van de Warschaupact-landen in Tsjechoslowakije vermeed. Opmerkelijk in dit verband is ook de korte reis, die , nà het congres, naar Polen maakte. Hij vertrok daarheen op 26 november (twee dagen na de sluiting van het

congres) en keerde reeds op 1 december jl. weer in Nederland terug.

Hierbij moge worden herinnerd aan een artikel van in het SVB-blad "Demokrater" van juni 1968. Hij deelde toen mee, dat hij enige tijd geleden de leiding van de zgn. syndicalistische studentenbeweging in Europa had overgenomen van de Pool

. Deze , tot begin mei 1968 nog vice-president van de communistische Internationale Unie van Studenten (IUS), bezocht in april 1968 de Nederlandse Studentenraad (NSR) en de SVB.

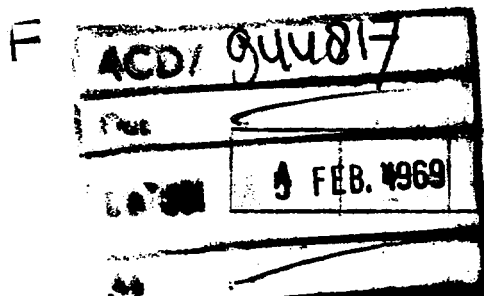
Intussen bleek, dat ook op 14 november, dus een week vóór het begin van het SVB-congres, een reis naar Oost-Europa maakte (doel onbekend). Onwillekeurig vraagt men zich af, of deze reizen wellicht bedoeld waren om instructies te halen, respectievelijk om verslag uit te brengen van het verloop van het congres. Mogelijk zal de tijd het leren.

16 jan 1969

Aan BFA-BCP

No. 65948

Betr. organisatie: "Sentrale Beleids Kommissie"
aard :

Van _____ werd vernomen, dat de CPN in totaal geen invloed heeft gehad bij de samenstelling van de SBK (Sentrale Beleids Kommissie). Indien zulks wel het geval zou zijn geweest, dan had de partij er stellig wel uitgelaten. Deze loopt niet aan de communistische leiband en schreef dingen over de CPN die de leiding van deze partij niet zo leuk vond. In "Links" bijvoorbeeld over de staking bij Verolme, waar de CPN het op een gegeven moment liet "afweten". Bovendien vindt de partij onsympathiek omdat de CPN bij haar acties met economische eisen komt en deze steeds tracht om te buigen in politieke eisen. Het was de partijleiding beslist totaal onbekend dat er op het SVB-kongres een SBK geformeerd zou worden. Hoewel niet gebleken is dat er iemand invloed heeft gehad op de benoeming van de Trotskisten _____ en is dit bepaald niet uitgesloten. Opvallend was bijv. dat _____ voorstelde om voor de afd. Utrecht het lid _____ in de SBK op te nemen, terwijl deze voor de SVB inactief is. Het SBK-lid _____ is te beschouwen als de "rechterhand" van _____ voor de buitenparlementaire oppositie.

950619

29 MEI 1969

1) Zo nodig andere rubricering aangeven.

Distr.: <u>BFA</u>	Bijlage(n):
Afschr.:	BO: <u>69531</u>

Betreft: Bijeenkomst van SVB- en Politeia-Utrecht op 13-5-69.

Op dinsdag, 13 mei 1969 te 20.00 uur vond er een vergadering plaats tussen SVB-ers en leden van Politeia afdeling Utrecht, in het Universiteitshuis aan het Lepelenburg te Utrecht.

Aanwezig waren 20 personen, o.a.

Deze bijeenkomst was belegd op verzoek van namens Politeia-Utrecht, nadat enige tijd geleden hiertoe reeds een verzoek was gedaan. De bedoeling daarvan was te komen tot een bepaalde vorm van samenwerking op het terrein van de studentenpolitiek en problematiek.

was niet op deze bijeenkomst aanwezig en het woord werd gevoerd door . Zijn leiding aan deze vergadering was zwak te noemen, daar al spoedig bleek dat hij over te weinig informatie beschikte om inderdaad leiding te geven.

Een bepaalde vergaderlijn was er niet, omdat men geen agenda vooraf wilde opstellen, waardoor deze vergadering meer het aspect van oriëntering kreeg.

begon als eerste der sprekers met een verhandeling over het door het hoofdbestuur van Politeia opgestelde stuk: "Oproep tot het bijwonen van een seminar over de economische structuren enz." en hij trachtte de daarin sterk tot uitdrukking gebrachte marxistisch-leninistische opbouw te verdedigen, doch en vooral ook gaven hem weinig kans, zodat , toch al niet zo sterk in het verdedigen van politieke standpunten, door deze twee werd "vermalen".

Van der stelde dat het wel leuk was om allerlei marxistische, leninistische of wat voor -istische groepjes dan ook op te richten, maar het gevolg was, dat er weer elite-groepen worden gevormd, die het contact met de massa missen. Hij zei voorts dat het geen zin heeft een vergadering te beleggen om nader tot elkaar te komen en dan met dergelijke nonsens aan te komen, hetgeen zonder meer tegenstrijdig is aan het doel van de bijeenkomst.

js 8619

1) Zo nodig andere rubricering aangeven.

VERVOLGBLAD No. -1-

Bij ~~afsluiting~~/inf. rapport no. -1-

/door te gaan

zag wel in dat het plan van hem en , om in de lijn van de door het landelijk bestuur opgestelde nota over de "hergroepering voorhede" in Utrecht geen kans van slagen had en dat er van de formering van een nieuwe Politeia-groep geen sprake kon zijn. Opgemerkt zij dat en in het landelijk bestuur resp. de voorzitter- en secretarisplaats bezetten. Op deze bijeenkomst kwam in bedekte vorm de oude breuk tussen het landelijk- en afdelingsbestuur tot uitdrukking. De Utrechtse afdeling voelt beslist niet voor een van bovenaf gedekreterde lijn, waaraan

c.s. wil vasthouden. Vandaar ook zijn poging om aan de vooravond van deze vergadering, bij hem thuis een vergadering te houden om te komen tot de vorming van een aparte groep "Politeianen" die achter het "partijstandpunt" staat, om vervolgens op de vergadering van 13-5-69 tussen SVB- en Politeia-Utrecht, dit standpunt door te drukken. Dit is een volslagen mislukking gebleken.

De enige die met een zinnig voorstel kwam en dat door nagenoeg alle aanwezigen werd aanvaard, was . Hij meende dat het genoegzaam bekend is dat het in beide kampen (SVB en Politeia) in Utrecht niet best gaat en dat de SVB een kaartenbak met 300 namen heeft en Politeia er één heeft met 100 namen. Deze organisaties overlappen elkaar enigszins, maar ieder doet wat op eigen houtje. Het gaat er dus om de krachten te bundelen en gezamenlijk op te treden. Veelal blijken acties van de beide organisaties parallel te lopen en daarom is het gewenst dat er coördinatie plaats vindt. Het leek

dan ook wenselijk om een bestuur van drie man samen te stellen, b.v. onder de naam "links front" (naar Tilburgs voorbeeld) dat de kaartenbakken van de beide verenigingen eens goed doorlicht en tracht om mensen te interesseren voor het vormen van werkgroepen.

Als dit goed van de grond komt lijkt volgens de basis gelegd voor een verdere uitbouw en nauwere samenwerking.

Aan de door Politeia (en) gepredikte marxistische en/of leninistische opbouw of hoe dat ook heten mag, hebben wij geen "barst", aldus . We moeten de situatie plaatselijk bekijken en ons daarbij aanpassen. Inmenging van het landelijk bestuur van Politeia moeten we niet dulden. Hij gaf duidelijk te verstaan niets te voelen voor een afhankelijk zijn en de SVB ondergeschikt te maken aan Politeia en haar "partijlijn". Hij pleitte wel voor een plaatselijk samengaan van SVB en Politeia en mogelijk andere linkse krachten in een "links front" zonder inmenging echter van en als landelijke Politeianen.

zag geen kans om in de hoek te "drukken" en de vermeende aanhang liet in de steek en stond volkomen achter het voorstel van

Na overleg werd besloten dat zich zal belasten met de opbouw van een driemansbestuur voor het "linkse front" dat zich zal gaan bewegen op het terrein van de studentenproblematiek-politiek. De bedoeling is dat er alleen coördinerend wordt gewerkt door dit front. De initiatieven moeten komen van de in te stellen werkgroepen.

Buitenlandse politiek blijft in principe buiten beschouwing (Griekenland-Vietnam-Angola-acties etc.) maar aldus , is er een "gek" die met alle geweld een actie op touw wil zetten, dan moet daarvoor gelegenheid zijn tot medewerking, al is het maar het geven van advies. Hoofdzaak zal echt moeten blijven de studentenbelangen. Hij gaf duidelijk te verstaan dat de actiegroepjes geen kans meer mogen krijgen in dit front, om allerlei buitenlandacties "door te drukken", want studentenpolitiek is zeker zo belang-

958619

1) Zo nodig andere rubricering aangeven.

VERVOLGBLAD No. -2-

Bij ~~opdracht~~/inf. rapport no. -1-

rijk als de buitenlandse politiek en gaf de aanwezigen dan ook in overweging om nu eens ernst te maken met de belangenbehartiging van de studenten.

In de man die dit "links front" gaat formeren () ziet geen type die zich zal laten "vangen" door o.s. Het is een progressief ingestelde jongeman, die politiek links geïntereerd is, doch beslist niet in het extremistische vlak. Hij was aanvankelijk aangezocht als voorzitter van Politeia, doch heeft gekozen voor het "links front".

F

960399

12 JUNI 1969

1) Zo nodig andere rubricering aangeven.

Distr.: BVO/C - BFA	Bijlage(n):
Afschr.:	BO: 69962

Betreft: SVB-congres te Tilburg.

Vrijdag 6, zaterdag 7 en zondag 8 juni vond in de hogeschool in Tilburg het SVB-congres plaats. N.a.v. de gebeurtenissen in Tilburg werd gerekend op grote deelname uit die plaats. Dit bleek echter niet het geval te zijn. Er blijken nog slechts enkele SVB-ers actief te zijn in Tilburg. Van de slechts veertig tot tachtig deelnemers, waren de meesten afkomstig uit Amsterdam, Nijmegen en Tilburg; een enkeling uit Drienerlo, Utrecht en Leiden. Verder werden opgemerkt drie Belgen uit Gent en Leuven alsmede vier à vijf SDS-ers uit Frankfort.

C.m. werd het congres bijgewoond door:

, , en waren de meest opvallende figuren. Het congres was slecht voorbereid. Er waren geen stukken zoals b.v. een beschrijvingsbrief. Behalve de geringe opkomst, heerste er een pessimistische stemming. De belangrijkste onderwerpen op dit congres waren:

- a. analyse van de gevoerde strijd (anti-autoritaire fase niet overwonnen)
- b. organisatie SVB/ (of een hechte, solidaire, gedisciplineerde en kleine voorhoede die zich theoretisch bekwaamt en weinig a.d. praktische strijd toekomt, of een actie-organisatie zoals de SJ of een vrije organisatie b.v. in de vorm van een kommune, om zodoende als hechte kern tot actie te kunnen overgaan, integratie van politiek in privé leven)

Het congres werd voor het eerst in Tilburg gehouden (plaats: Hogeschool) en diende met name om de SVB nieuw leven in te blazen. De situatie, welke reeds meer dan een jaar duurt (3 congressen: Nijmegen, Drienerlo en ook het NSR-congres in Wageningen) is a.v.: In de universiteiten heerst een (bij tijd en wijle koortsachtige) activiteit; hierin participeren vele SVB-ers zonder directe of zelfs indirecte band met de StudentenVakBeweging. De landelijke overkoepeling of plaatselijke overkoepeling faalt op elk terrein: de beweging bestaat in de faculteiten en wordt gevoerd door de studenten, w.o. veel SVB-leden, maar zonder SVB-taak. De SVB organisatie is dan ook (op het ogenblik) een onhanteerbare organisatie: er bestaat hoegenaamd geen belangstelling voor. Belangrijkste oorzaak hiervan: na de Maris-discussies, waaraan relatief een zeer klein aantal belangstellenden deelnam, werd het parool uitgegeven "terug naar de faculteiten". Deze leus moest enerzijds de organisatorische zwakheid van de SVB verbloemen, anderzijds hoopte de SVB erop in de faculteiten voldoende aanspraak te vinden. Over het algemeen kan gesteld worden dat de faculteitenbeweging is mislukt: de eerste opdracht (het enige doel) van de StudentenVakBeweging is de studenten te politiseren en dan in die zin dat ze naar links getrokken worden. Dit is mislukt. Immers de feiten wijzen uit dat er door de beweging in universiteit/faculteit hoegenaamd geen politisering heeft plaats gevonden: de SVB werkt als socialistische studentenbond nog met precies dezelfde mensen als 2 jaar terug; een steeds kleiner wordende groep, want de "afvallers" worden niet door nieuw kader vervangen.

Hiervan was het congres zich terdege bewust: er heerste dan ook een pessimistische, veelal ongeïnteresseerde sfeer. Aan het woord waren bijna uitsluitend de theoretici, en dit tot grote ergernis van de Tilburgse afdeling, die de discussie trachtte te verleggen naar de oorzaken van non-participatie zowel binnen de SVB-afdeling als op de universiteiten. Haar poging nieuwe elementen in de anti-kapitalistische strijd van de SVB te brengen dan de jarenlang verabsoluteerde economische aspecten, werd door genoemde personen door lange "referaten" geboycot. In wezen werd er niet geluisterd; men beheerste het congres: de "bonzen-image", ter discussie gesteld door Tilburg als intern conflict, werd niet fundamenteel bediscussieerd.

Het congres was zéér slecht voorbereid: de analyses (dan wel halve) die op het congres naar voren kwamen, over de acties in Tilburg, Amsterdam en Nijmegen hadden op papier moeten staan en zouden dan beter zijn dan de referaten, die gehouden werden. Naar aanleiding hiervan, hadden zondermeer in secties, op basis van papieren analyses de kwesties beter kunnen worden uitgediept. Overigens was het opvallend, toen het congres over de kwestie secties/pleno-vergadering besliste, de mensen als en zich hiertegen verzetten. Uit deze slechte voorbereiding - waarschijnlijk had geen enkele congresganger zich op de discussies voorbereid - (wat ook moeilijk kon, aangezien er geen stukken binnen waren) blijkt overduidelijk de gehele malaise waarin de SVB is geraakt; zij is een ^{papieren} organisatie geworden, waarvoor geen belangstelling meer bestaat in de studenten wereld en die hoogstens aan de pers heeft te danken dat zij nog bestaat.

Aan het congres werd deelgenomen door 40-80 mensen. Op zaterdag verschenen de meeste Amsterdamse maagdenhuisbezitters van de SVB, die nog in Amsterdam bezig waren de actie-berechting te overdenken:

. Ook hun komst bleek geen succes: tot een directe planning van een Justitie-campagne kon men niet komen; overigens was dat naar de mening van , e.a. een kwestie van de bezitters. In hun conceptie bleek een adressenbak van de 600 bezitters schijnbaar belangrijker dan een gestimuleerde buitenparlementaire oppositie t.o. de justitie: de enige punten, die zeker waren: maandag een vergadering in de Poort, waarop de bezitters een actievorm tijdens het proces zullen kiezen en er in ieder geval op gewezen zal worden vooral te verschijnen; woensdagavond een solidariteitsmeeting, waarin praktische begeleidende acties zullen worden besproken.

De algemene lijn is: op de eerste dag activiteiten in de stad (verspreiden van informatie wat er binnen aan de gang is) en donderdagavond een demonstratie.

- Vrijdag: 1. bespreking Tilburgse actie door + lichte discussie
 2. bespreking Amsterdamse actie door + lichte discussie
 3. bespreking Nijmeegse actie door + lichte discussie.

De discussie richtte zich vooral op de verhouding 'voorhoede-massa' en 'solidarisering' en 'disciplineren'. Het congres was het er over eens, dat de anti-autoritaire strijd die in de universiteit/faculteit bestreden wordt (in acties als tegen hoogleraren en tegen curatoren; structuur-acties) door vele studenten was overgenomen. Het was duidelijk aan het licht gekomen dat de autoriteiten onwillig waren te veranderen. Het grote punt: de anti-autoritaire fase om te zetten (te laten overgaan) in een anti-kapitalistische fase was geheel mislukt: op geen enkele wijze was de voorhoede erin geslaagd tot een politisering van de studenten te komen. De SVB was onmachtig gebleken. In deze discussie, die hoofdzakelijk gevoerd werd door , en werd duidelijk gesteld dat bij de Maris-actie een grote fout was gemaakt: in plaats van een anti-autoritaire beweging te stimuleren was men direct met het anti-kapitalistische pamflet 'onderwijs en onderneming' gekomen, waardoor deze actie niet aansloot op de gedachtewereld van de studenten etc. Geconstateerd werd dat de uit Maris en Posthumus voortvloeiende wetenschapskritiek (b.v. tot uitdrukking komen in projectonderwijs) is mislukt: de studenten blijken niet in staat uit de kapitalistische gedachtewereld te breken. Zo zou b.v. de rechtspleging in Nederland voor de juristen een dergelijke aansluiting bij de beroepspraxis kunnen betekenen. In dit kader past ook het pleidooi van voor de inrichting van zomeruniversiteiten. Vanuit de hieruit voortvloeiende actie zou dan weer aangesloten moeten worden op de wetenschapskritiek en de socialistische strijd. Voorgesteld werd - naar de situatie bepaald - in de faculteitsactie tot onderwerp te nemen: wetenschapskritiek; beroepspraxis; maatschappelijke projecten (zie b.v. zwartboek vormingsonderwijs).

stipte als punten voor het SVB-pessimisme aan:

1. geen leidende organisatie ("terug naar de faculteiten") en
2. de overheidstactiek in POSTHUMUS, die precies aansloot bij "terug naar de faculteiten".

Als factor van de mislukking n.l. geen politiseringseffect kan nog gelden wat in Tilburg en Nijmegen sterk naar voren kwam: naarmate de actie voortschreed en naarmate er meer mensen bij betrokken raakte, werden de eisen abstracter en daardoor beter inwilligbaar. Als fout hiervoor werd aangegeven de bewuste of onbewuste passiviteit van de voorhoede tijdens het voortschrijden van de actie.

Gesteld werd dat in de huidige situatie het eisenpakket nog formeel democraties moet zijn en anti-autoritair (voor een socialistisch alternatief krijgen we geen meerderheid). Tijdens de actie blijkt het politieke moment te verzanden in een formeel democraties moment. Als programmapunten werden geaccepteerd:

1. solidarisering met scholieren en werkende jeugd: bijeenkomst met jeugdige werkers; situatie-onderzoek naar positie jeugdige werker samen met de jeugdige werkers; zwartboek over het vormingsonderwijs t.b.v. de industrie (plooibaar maken van de jeugdige werkers; industriescholen);
2. zomeruniversiteit: projectonderzoek tijdens de zomervakantie: universiteit blijft open met als doel a) theoretische scholing; b) praktisch onderzoek en c) in stand houden van de activiteit aan de universiteit.
3. om zelfbestuur te bereiken moet de parlementaire democratie schegeanalyseerd worden n.l. om mensen duidelijk te maken dat deze vorm van democratie helemaal niet zo geweldig is.

T.a.v. de projectgroepen merkte op, dat projectonderwijs primair een geschikte organisatie is om maatschappelijk relevante problemen uit te zoeken; zij is derhalve niet bedoeld als onderwijs-hervorming binnen het bestaande systeem.

Zaterdagmiddag werd in secties gesproken over:

1. buiten-universitaire praxis;
2. zomer-universiteit;
3. staf en personeel;
4. organisatie SVB;
5. sexpol.

Zaterdagavond: SDS-brief ondertekend met Bundesvorstand SDS-Frankfort, waarin het SVB-congres fel bekritiseerd werd; in Tilburg vergaderen de leiders van de studentenoppositie over theoretische problemen, terwijl in Amsterdam een actie gepland moet worden ter begeleiding van de processen-Maagdenhuis. De brief was afkomstig van enkele Duitse vrienden, die momenteel in Amsterdam verblijven en als vrij onbetekend werden beoordeeld. De brief werd niet nader besproken. Wel werd de actie-groep Maagdenhuisproces ter sprake gebracht: echter geen concrete plannen besproken en aangenomen; zal nog gebeuren in de komende week te Amsterdam.

Verder werd nog gesproken door een vertegenwoordiger van de Werkgroep-Krities personeel te Nijmegen, die iets omtrent historie

en werk vertelde en verder opriep contacten te leggen op de andere universiteit en hogescholen.
 Alg.secr. KrUP-St. Annastraat 92 Nijmegen.

Buiten-parlementaire praxis:

1. buiten-universitaire jongerenorganisaties: acties zijn hetzelfde;
2. beroepspraktijk: actie terugbrengen naar de beroepspraktijk;
3. onderwijsfront: acties zowel buiten als binnen de school; belangrijke factor hierbij is de invloed van het gezin op ev.acties. (gezinsrepressies groter bij scholieren dan bij studenten).
4. lid maken van h.b.o.ers van de grondraad.

Organisatie SVB:

gesteld werd dat er drie keuzen zijn:

1. op oude voet verder gaan: heeft geen zin meer omdat de band te los is geworden; de SVB is overleefd.
2. streng gedisciplineerde kern: ; ;
3. vrije organisatie: b.v. in leefgemeenschappen; politiek in het gehele doen en laten, dus ook in privéleven opnemen.

Het is tekenend voor de onmacht van de SVB dat ook hierover niet een wezenlijke discussie gevoerd kon worden, laat staan beslissingen genomen konden worden: de SVB is bezig ook haar papieren betekenis te verliezen.

Conclusie:

De SVB komt niet uit interne moeilijkheden. In Amsterdam zal waarschijnlijk worden overgegaan tot het formeren van een hechte groep; in Tilburg tot een vrije organisatie. De SVB blijft slechts bestaan als een papieren-organisatie, bij de gratie v.d. publiciteit die de pers haar nog altijd geeft.

UITGEBOERT

Aan Zijne Excellentie de Minister
van Binnenlandse Zaken,
te
's-G R A V E N H A G E.

1.

963.011

11 juli 1969.

Het 11e landelijk congres van de
Studentenvakbeweging (SVB).

Hierbij heb ik de eer Uwe Excellentie een rapport aan te
bieden betreffende bovengenoemd onderwerp.

HET HOOFD VAN DE DIENST

H.C. Neervoort.

Behoort bij brief no. 963.011

Dit exemplaar bestaat uit 6 blz.

HET 11e LANDELIJK CONGRES VAN DE STUDENTENVAKBEWEGING (SVB)

S a m e n v a t t i n g

Op dit congres, dat van 6 tot en met 8 juni 1969 in Tilburg werd gehouden, kwamen, evenals op het vorig jaar gehouden 10e congres, diepgaande interne meningsverschillen aan de dag.

De organisatoren slaagden er niet langer in de eenheid te sauveren, hetgeen mogelijk het einde betekent van de SVB als landelijke organisatie.

De congresdeelnemers bleken er vrijwel allen voor geporteerd de SVB te decentraliseren, waarbij sommigen dachten aan de oprichting van basisgroepen (bij voorkeur per faculteit), anderen aan de bevordering van een breder "commune"-systeem.

Een meer definitieve beslissing hierover zal wellicht genomen worden op een nog te houden organisatie-congres.

Op het congres werd de aandacht gevestigd op de in het najaar te organiseren anti-NAVO-acties, terwijl voorts besloten werd gedurende de zomermaanden, in samenwerking met de Nederlandse Studenten Raad (NSR), een aantal seminars over politieke onderwerpen te houden.

Behoort bij brief no. 963.011

Dit exemplaar bestaat uit 6 blz.

HET 11e LANDELIJK CONGRES VAN DE STUDENTENVAKBEWEGING (SVB)

Op 6, 7 en 8 juni 1969 werd in de Economische Hogeschool te Tilburg het 11e congres van de Studentenvakbeweging (SVB) gehouden.

Het aantal aanwezigen, vrij klein in verhouding tot voorgaande congressen, varieerde van 40 tot 80 en steeg of daalde al naar gelang men geïnteresseerd was in het onderwerp dat aan de orde was. De congresganger waarvan het grootste deel afkomstig was uit Amsterdam, Nijmegen en Tilburg (een enkeling, uit Drienerlo, Leiden en Utrecht), hielden zich voornamelijk bezig met de analyse van de sinds het voorjaar van 1968 gevoerde acties. De discussies daarover waren weinig interessant. Wellicht als gevolg daarvan en ook door de zeer slechte voorbereiding - er waren bijvoorbeeld van te voren geen congresstukken opgesteld - heerste er op het congres een pessimistische stemming.

De malaise werd nog verdiept door het besef, dat de SVB ondanks haar leuze "terug naar de faculteiten" (verwijzend naar een tactiek van lokale acties) waarmee men gehoopt had aansluiting te kunnen krijgen bij grotere groepen niet-leden, slechts weinig gevorderd was op de weg naar politisering van het studentendom, en dat de afstand tussen de radikale leiders en de gematigde meerderheid nog even groot ~~was~~ als altijd.

ls

Rede van de voorzitter

Het congres werd (op vrijdag 6 juni) geopend door , voorzitter van de SVB, tevens vice-voorzitter van het bestuur van de Nederlandse Studenten Raad (NSR). Volgens hem waren de in de laatste maanden gevoerde acties voor medezeggenschap en medebeslissingsrecht een weerlegging van de frase, als zou er aan de klassenstrijd een eind zijn gekomen. De acties hadden op hardhandige wijze de illusie verstoord dat de tegenstellingen binnen de maatschappij via overleg opgelost zouden kunnen worden. Deze ideeën, die tenslotte terug te voeren ^{zijn} ~~waren~~ op de ontkenning van de fundamentele tegenstellingen in de maatschappij, in de bedrijven, op de scholen en de universiteiten, hadden - aldus - plaats gemaakt voor het besef, dat de democratie moest worden veroverd; hiervoor moest de bestaande macht worden aangevallen en afgebroken in een reeks opeenvolgende acties.

Over de toekomstige acties zei , dat het de bedoeling ^{is} ~~was~~ samen met andere groepen te werken aan een anti-NAVO-campagne, aan acties tegen het leger, vóór het scholierenprotest, vóór de eisen van de arbeiders en voor steunverlening aan "onze Curaçaose kameraden".

De acties in Tilburg, Nijmegen en Amsterdam

Op de eerste congresdag vond ook een nabespreking plaats van de recent in Tilburg, Nijmegen en Amsterdam gevoerde acties.

De discussies daarover waren zeer pover. Vermoedelijk werd dit voornamelijk veroorzaakt door het feit dat - wegens het ontbreken van een "beschrijvingsbrief" - niemand zich van te voren op de onderwerpen die aan de orde kwamen, had kunnen voorbereiden. De discussie handelde voornamelijk over de verhouding van de "voorhoede" tot de "massa". Alhoewel het congres het er over eens bleek te zijn dat de anti-autoritaire strijd op de universiteiten c.q. faculteiten door veel studenten met instemming ^{is} ~~was~~ begroet, moet anderzijds geconcludeerd worden dat men in de strijd een kardinale fout had gemaakt, als gevolg waarvan de "voorhoede", d.w.z. de leidinggevende SVB-ers er niet in ^{zijn} ~~waren~~ geslaagd, de massa van de studenten in de acties te betrekken en te politiseren.

De fout bestond daarin, aldus de theoretici op het congres, dat de "koplopers", inplaats van eerst de anti-autoritaire strijd zoveel mogelijk te stimuleren, in het voorjaar van 1968 tijdens de anti-Marx-actie, voortijdig een wat genoemd werd "anti-kapitalistische" brochure over "Universiteit en onderneming" het licht hadden doen zien, die niet aansloot op de gedachtenwereld van de doorsnee student. Deze bleek namelijk op dat moment niet rijp om met de kapitalistische gedachten-gang te breken. Mede daardoor was er een grote afstand tussen de leidende elite van zgn. beroeps-revolutionairen en de ~~massa~~ der studenten ontstaan. Zelfs tijdens de recente bezettingen, zo ^{is} ~~was~~ gebleken, had de massa zich door de autoriteiten laten inpalmen en was opnieuw de harde kern van de revolutionairen alleen overgebleven.

Het is interessant dat vooral , (beiden uit Nijmegen) en (Amsterdam) tot deze conclusie kwamen. Voor en betekende dat een voorbeeldig staaltje van zelfkritiek, daar zij destijds, samen met en , de gewraakte brochure zelf hadden geschreven!

Voorts noemde men als een belangrijke oorzaak van de mislukking van de politisering van de massa - zowel in Tilburg als in Amsterdam - het feit dat naarmate de acties zich ontwikkelden en er meer studenten bij betrokken raakten, de eisen abstracter werden en daardoor gemakkelijk ingewilligd konden worden. Volgens de SVB-theoretici was dat te wijten aan een zekere passiviteit van de "voorhoede" tijdens de acties.

Meningsverschillen

Evenals op het vorige congres, dat in het najaar van 1968 werd gehouden, kwamen ook thans grote meningsverschillen aan het licht. Deed men het vorige jaar hardnekkige pogingen die te overbruggen om, zoals de toenmalige voorzitter het uitdrukte, het voortbestaan van de organisatie te garanderen, in Tilburg bleek dat niet meer mogelijk. Het werd duidelijk, dat de SVB als landelijke organisatie een hachelijke periode van haar bestaan was ingegaan.

Het congres werd gedomineerd door slechts enkele radicalen. Aan het woord waren bijna uitsluitend de theoretici , en . Dit tot grote ergernis van de Tilburgse SVB-leden, die vergeefse pogingen deden de "autoritaire tendenzen" in de SVB te doorbreken: het probleem van de "bonzen-image" dat zij in discussie hadden willen brengen, werd niet in behandeling genomen.

Buitenlandse belangstelling

Het congres werd bijgewoond door drie Belgen (uit Gent en Leuven) en door vier à vijf leden van de Sozialistische Deutsche Studentenbund (SDS). Tijdens de avondvergadering van 7 juni werd een brief van het hoofdbestuur van deze links-socialistische Westduitse studentenorganisatie voorgelezen, waarin op de SVB scherpe kritiek werd geleverd, hierop neerkomende, dat de leiders van de studentenoppositie op dat moment niet in Tilburg behoorden te vergaderen, maar in Amsterdam zouden moeten zijn om acties voor te bereiden tegen de berechting van de Maagdenhuisbezette:

De toekomst van de SVB

Wat de toekomst van de SVB betrof: , één der oprichters was van mening dat de syndicalistische studentenbeweging landelijk weinig meer te betekenen had. Hij bleek geporteerd te zijn voor een opsplitsing

in autonome basisgroepen. Ook en dachten in deze richting (alle drie maakten zij deel uit van de zgn. "bezettingsraad" in het Maagdenhuis in Amsterdam).

Andere congresdeelnemers, zoals die uit Tilburg, bleken vooral te voelen voor een "vrije organisatie" van communes, waarbij het privéleven en de politieke activiteiten van de studenten beter geïntegreerd zou kunnen worden.

Een beslissing werd op dit punt niet genomen, in afwachting mogelijk van een in het najaar te houden organisatorisch congres. Dat men dan alsnog zou besluiten tot een min of meer straffe vorm van landelijke coördinatie lijkt evenwel op dit moment weinig waarschijnlijk.

Nieuwe activiteiten

Ondanks de interne tegenstellingen, de slechte organisatie en het heersende pessimisme kon men het eens worden over een aantal nieuwe activiteiten. Men besloot onder meer tot:

- acties tegen het proces tegen de bezetters van het Maagdenhuis;
- vorming van basisgroepen (bij voorkeur per faculteit en met medewerking ook van niet-studenten) die concrete problemen zouden moeten aanvatten;
- bevordering van de idee van studentenwoongemeenschappen (communes), waardoor politieke acties "dagwerk" zouden kunnen worden;
- uitgifte van een nieuw theoretisch blad naast het bestaande "Demokrater" met name gericht op de problematiek van de studentenoppositie;
- uitgifte van een zwartboek over jeugdlonen en de positie van jeugdige werknemers (dit in samenwerking met de SJ en, zo mogelijk, ook met andere jeugdorganisaties).

Voorts werd, op voorstel van de Nijmeegse student besloten in de maanden juli en augustus te Nijmegen, in samenwerking met de NSR, seminars te houden of op andere wijze enkele studieprojecten aan te vatten, ter bevordering van de theoretische scholing ("conditio training in de vakantiemaanden"). Als onderwerpen werden genoemd: voor de rechten-studenten de Nederlandse rechtspleging terzake van demonstranten en ordeverstoorders, voor sociologie-studenten de positie van de werkende jeugd, voor politicologen de problematiek van de verhoudingen tussen Nederland, Suriname en de Nederlandse Antillen, en in het algemeen de kwesties van zelfbeheer en medezeggenschap.

Besluit

De conclusie moet wel luiden dat op dit bepaald niet opgewekte congres weinig duidelijkheid geschapen werd met betrekking tot de toekomstige positie van de SVB.

Voorzitter stelde zijn functie ter beschikking, maar bleek, bij gebrek aan een geschikte opvolger, voorlopig te moeten aanblijven.

Voorts bleek men de organisatie in elk geval te willen decentraliseren, waarbij men zowel in de richting van basisgroepen (voorhoedegroepen) als in de richting van studentencommunes dacht.

De landelijke SVB, zoals deze tot nu toe bestond, schijnt daarmee een langzame dood te zullen sterven.

10 juli 1969.